

ΣΤΟ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΠΑΦΟΥ

ΕΝΩΠΙΟΝ: Π. Μιχαηλίδη, Ε. Δ.

Αρ. Αγωγής: 2750/09

Μεταξύ:

████████████████████, από την Πάφο

Ενάγουσα

και

████████████████████ Ltd, από την Πάφο

Εναγόμενοι

Ημερομηνία: 9.2.15

Εμφανίσεις:

Για την Ενάγουσα / Αιτήτρια: κα Μ. Πατσαλίδου για κκ Φοίβο, Χρίστο Κληρίδη & Συνεργάτες ΔΕΠΕ (για να ακούσει την απόφαση η κα Α. Χαραλαμπίδου)

Για την Εναγόμενη εταιρεία / Καθ' ης η αίτηση: κα Έ. Πόγιαννου για κκ Αγαθοκλέους – Νεοφύτου & Σία ΔΕΠΕ

Α Π Ο Φ Α Σ Η

Αφορμή για την έκδοση της παρούσης απόφασης αποτέλεσε αίτηση που υποβλήθηκε από την Ενάγουσα / Αιτήτρια στις 23.10.14 με την οποία ζητείται

διάταγμα του Δικαστηρίου με το οποίο να δίδεται παράταση χρόνου καταχώρησης ειδοποίησης έφεσης και, συγκεκριμένα, εντός 10 ημερών από την έκδοση του αιτουμένου διατάγματος.

Η υπό κρίση αίτηση στηρίζεται στην Δ.35, θ.2, Δ.48, θ.2, Δ.57, θ.2, Δ.63 και Δ.64 των Θεσμών της Πολιτικής Δικονομίας. Συνοδεύεται δε από ένορκο δήλωση της Αιτήτριας στα Αγγλικά. Σε αυτήν αναφέρονται, μεταξύ άλλων, τα ακόλουθα:

Η Αιτήτρια περί το τέλος του Ιουλίου του 2014 συνάντησε τον δικηγόρο, κύριο Χρίστο Κληρίδη, για να συζητήσουν το ενδεχόμενο καταχώρησης έφεσης στην απόφαση του Επαρχιακού Δικαστηρίου Πάφου ημερομηνίας 9.7.14. Ο κύριος Κληρίδης ανέφερε στην Αιτήτρια ότι θα αναχωρούσε για διακοπές, ότι η προθεσμία καταχώρησης έφεσης έληγε στις 20.8.14 και ότι θα αντιμετώπιζε δυσκολία να αναλάβει την υπόθεσή της. Παρόλα αυτά ο εν λόγω δικηγόρος ετοίμασε την έφεση αντίγραφο της οποίας και απέστειλε στην Αιτήτρια.

Προέτρεψε δε την Αιτήτρια να ανατρέξει στους δικηγόρους που είχαν χειρισθεί την υπόθεσή της πρωτόδικα για να τύχει και της δικής τους συμβουλής. Σύμφωνα με τον κύριο Κληρίδη ήταν ενδεδειγμένο όπως η Αιτήτρια λάβει νομική συμβουλή από τους πρώην δικηγόρους της. Δυστυχώς οι πρώην δικηγόροι της Αιτήτριας δεν ήταν συνεργάσιμοι.

Περί τα μέσα του Αυγούστου του 2014 και πριν δώσει οδηγίες στον κύριο Κληρίδη να καταχωρήσει την έφεση εκ μέρους της η Αιτήτρια ενημερώθηκε ότι η μητέρα της ήταν σοβαρά άρρωστη στο Νοσοκομείο ██████████ στην Αγγλία. Έπασχε από καρκίνο του στήθους και από την ασθένεια parkinson. Ως αποτέλεσμα αυτή απεβίωσε στις 22.8.14.

Από τα μέσα του Αυγούστου που πληροφορήθηκε για την εξαιρετικά άσχημη κατάσταση της υγείας της μητέρας της η Αιτήτρια έπεσε σε κατάθλιψη με αποτέλεσμα να μην ήταν σε θέση να χειρισθεί οτιδήποτε. Ως αποτέλεσμα η

προθεσμία καταχώρησης έφεσης παρήλθε χωρίς να δώσει οδηγίες στον δικηγόρο της να καταχωρήσει έφεση εκ μέρους της.

Ακολούθως και συγκεκριμένα στις 10.9.14 η Αιτήτρια μετέβη στην Αγγλία για την κηδεία η οποία έλαβε χώρα στις 17.9.14. Η Αιτήτρια σημειώνει ότι στην Αγγλία οι κηδείες καθυστερούν και δεν γίνονται γρήγορα όπως στην Κύπρο. Επίσης, η κηδεία της μητέρας της δεν μπορούσε να λάβει χώρα ενωρίτερα. Κατά την ημέρα δε της αναχώρησής της για το Λονδίνο και όταν πλέον άρχισε να αισθάνεται καλύτερα η Αιτήτρια απέστειλε με φαξ στους δικηγόρους της διοριστήριο δικηγόρου.

Η καθυστέρηση οφείλεται στην ψυχοπνευματική κατάσταση στην οποία η Αιτήτρια περιήλθε μετά το άκουσμα της άσχημης είδησης. Το σοκ ήταν μεγάλο γι' αυτήν και της πήρε χρόνο για να συνέλθει. Επίσης, οι δικηγόροι της την συμβούλευσαν όπως για τους σκοπούς της υπό κρίση αίτησης εξασφαλίσει πιστοποιητικό θανάτου της μητέρας της και όπως υπογράψει η ίδια την ένορκη δήλωση όταν θα επιστρέψει στην Κύπρο από την Αγγλία μιας και οι αντίδικοι, όπως από την αίτηση που καταχωρήθηκε εκ μέρους της στις 11.9.14 και απεσύρθη άνευ βλάβης στις 3.10.14, από τώρα και στο εξής «η προηγούμενη αίτηση», προκύπτει, αμφισβητούσαν τα γεγονότα.

Σύμφωνα με την Αιτήτρια και υπό το φως των πιο πάνω συντρέχουν καλοί λόγοι και είναι προς το συμφέρον της δικαιοσύνης να παραχωρηθεί το αιτούμενο διάταγμα. Η ίδια έκανε ό,τι μπορούσε και ουδέποτε επέδειξε αδιαφορία για την υπόθεση. Η Καθ' ης η αίτηση δεν θα υποστεί οποιαδήποτε βλάβη από τυχόν έγκριση της αίτησης.

Στην ένορκη της δήλωση που υποστηρίζει την υπό κρίση αίτηση η Αιτήτρια επισυνάπτει, μεταξύ άλλων, τα ακόλουθα έγγραφα ως τεκμήρια:

1. αντίγραφο της έφεσης – Τεκμήριο 1

2. φωτοαντίγραφο πιστοποιητικού θανάτου που αφορά στην μητέρα της - Τεκμήριο 2. Σύμφωνα με αυτό ο θάνατος επήλθε στις 22.8.14
3. πιστοποιητικό γραφείου κηδειών – Τεκμήριο 2Α. Σύμφωνα με αυτό έλαβε χώρα η κηδεία στην Αγγλία
4. τύπος διορισμού δικηγόρου για την άσκηση έφεσης – Τεκμήριο 3.

Η υπό κρίση αίτηση προσέκρουσε στην ένσταση της Εναγόμενης εταιρείας / Καθ' ης η αίτηση. Με Ειδοποίηση Ένστασης που καταχωρήθηκε εκ μέρους της από τον δικηγόρο της προβάλλονται δώδεκα λόγοι ένστασης. Η Ειδοποίηση συνοδεύεται από ένορκο δήλωση του [REDACTED] ο οποίος είναι διευθυντής της Καθ' ης η αίτηση και δεόντως εξουσιοδοτημένος από την τελευταία να προβεί στην ένορκο δήλωση που συνοδεύει την ένσταση. Με την ένορκό του δήλωση ο ομνύων αυτήν αρνείται όλους τους ισχυρισμούς που εκτίθενται στην ένορκο δήλωση της Αιτήτριας που υποστηρίζει την υπό κρίση αίτηση.

Στο στάδιο αυτό αξίζει να σημειωθούν τα ακόλουθα τα οποία και προκύπτουν από τον φάκελο της υπόθεσης. Με την προηγούμενη αίτηση ζητείτο και πάλι παράταση της προθεσμίας καταχώρησης έφεσης εκ μέρους της Αιτήτριας. Αυτή δε συνοδευόταν από ένορκο δήλωση όχι της Αιτήτριας, αλλά του δικηγόρου της, κύριου Χρίστου Κληρίδη. Με την ένσταση που καταχωρήθηκε εκ μέρους της Καθ' ης η αίτηση αμφισβητούνταν οι ισχυρισμοί του εν λόγω δικηγόρου περί ασθενείας και θανάτου της μητέρας της Αιτήτριας. Συγκεκριμένα υποστηρίχθηκε από τον ομνύοντα την ένορκο δήλωση που υποστήριζε την ένσταση ότι αφ' ης στιγμής δεν είχε προσκομισθεί ιατρικό πιστοποιητικό που να καταδεικνύει την εισαγωγή της μητέρας της Αιτήτριας σε νοσοκομείο, δεν είχε αναφερθεί καν το όνομα του εν λόγω νοσοκομείου και η ακριβής ημερομηνία της εισαγωγής και δεν είχε προσκομισθεί πιστοποιητικό θανάτου οι ισχυρισμοί περί ασθενείας και θανάτου της μητέρας της Αιτήτριας ήταν εκ των υστέρων κατασκευάσματα.

Με την ένορκo δήλωση που συνοδεύει την ένσταση υποστηρίζεται, μεταξύ άλλων, ότι η Αιτήτρια δεν κατέδειξε ικανοποιητικό λόγο για την έκδοση του αιτουμένου διατάγματος για τους εξής λόγους:

1. η υπό κρίση αίτηση καταχωρήθηκε 20 ημέρες μετά την απόσυρση της προηγούμενης αίτησης, ενώ τα πιστοποιητικά τα οποία επισυνάπτονται σε αυτήν θα μπορούσαν να αποσταλούν μέσω τηλεομοιότυπου. Επίσης, η αίτηση ήταν ήδη έτοιμη αφού αυτής είχε προηγηθεί η καταχώρηση της προηγούμενης αίτησης
2. η Αιτήτρια καμία αναφορά δεν κάνει στην ένορκo της δήλωση για τις ενέργειες που έκανε, αν έκανε, από την ημερομηνία έκδοσης της απόφασης μέχρι την καταχώρηση της υπό κρίση αίτησης και γιατί άφησε να παρέλθει ένα τόσο μεγάλο χρονικό διάστημα ανεκμετάλλευτο ή μέχρι την επίσκεψή της στον δικηγόρο της και αφήνοντας να παρέλθει η μισή προθεσμία για καταχώρηση έφεσης χωρίς να πράξει οτιδήποτε το ιδιαίτερο
3. η Αιτήτρια αρκέσθηκε στην προβολή ισχυρισμών χωρίς αυτοί να επιβεβαιώνονται από οποιοδήποτε στοιχείο ή τεκμήριο
4. το ότι ο δικηγόρος της Αιτήτριας θα απουσίαζε για διακοπές δεν αποτελεί σοβαρό λόγο για την παρατηρηθείσα καθυστέρηση. Η υπόθεση μπορούσε να ανατεθεί σε άλλο δικηγόρο του γραφείου του ή σε άλλους δικηγόρους ή δικηγορικά γραφεία
5. σοβαρό λόγο δεν αποτελεί ούτε και το ότι η Αιτήτρια αποτάθηκε στους πρώην δικηγόρους της για συμβουλή
6. η έφεση δεν έχει σοβαρές πιθανότητες επιτυχίας καθότι οι λόγοι έφεσης καταπιάνονται μόνο με θέματα μαρτυρίας η αξιολόγηση της οποίας εναπόκειται στο πρωτόδικο Δικαστήριο.

Τυχόν έγκριση του αιτήματος θα επηρεάσει τα δικαιώματα της Καθ' ης η αίτηση στην ταχεία απονομή της δικαιοσύνης και της διασφάλισής τους στην ταχεία διεκπεραίωση των δικαστικών υποθέσεων. Επίσης, αν η υπό κρίση αίτηση εγκριθεί η σφραγίδα της τελεσιδικίας θα εξαφανισθεί με σοβαρές συνέπειες στην απονομή της δικαιοσύνης.

Παρατίθενται οι λόγοι ένστασης:

1. η ένορκη δήλωση της κ. [REDACTED] είναι παράτυπη και/ή αντίθετη με την νομοθεσία καθότι αυτή είναι συνταγμένη στην Αγγλική γλώσσα χωρίς να επισυνάπτεται η μετάφραση της στην Ελληνική από οποιοδήποτε αρμόδιο πρόσωπο το οποίο μπορεί να μεταφράσει πιστά από την Αγγλική στην Ελληνική γλώσσα, γεγονός ανεπίτρεπτο υπό τις περιστάσεις, αφού η Δ.58 αναφέρει ότι οποιοδήποτε έγγραφο που επιδίδεται στην Κύπρο πρέπει αν επιδίδεται σε Ελληνόφωνο πρόσωπο να είναι στα Ελληνικά και αν επιδίδεται σε Τουρκόφωνο πρόσωπο να είναι στα Τουρκικά και σε όλες τις άλλες περιπτώσεις να είναι στα Αγγλικά.
2. η αίτηση είναι παράτυπη και/ή αντικανονική και/ή καταχρηστική καθότι είχε καταχωρηθεί προηγούμενη αίτηση στις 11.9.14 η οποία αποσύρθηκε από τους δικηγόρους της Αιτήτριας στις 3.10.14. Μετά την πάροδο 20 ημερών η Αιτήτρια προέβηκε στην καταχώρηση της υπό κρίση αίτησης μέσω των δικηγόρων της χωρίς οι ίδιοι αυτές τις 20 ημέρες να προβούν σε οποιοσδήποτε ενέργειες.
3. άνευ επηρεασμού των πιο πάνω λόγων ένστασης δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις που θέτει η Νομολογία για την άσκηση της διακριτικής ευχέρειας του Δικαστηρίου υπέρ της έκδοσης του αιτούμενου διατάγματος και/ή το συμφέρον της δικαιοσύνης συνηγορεί υπέρ της απόρριψης της παρούσας αίτησης, αφού παράταση προθεσμίας των θεσμών γίνεται μόνο σε εξαιρετικές περιστάσεις

4. δεν δίδεται μαρτυρία και/ή ικανοποιητική μαρτυρία για την παράλειψη της Αιτήτριας ή του δικηγόρου της να καταχωρήσει εμπρόθεσμα την έφεση της και δεν δόθηκε ικανοποιητική μαρτυρία για να δοθεί παράταση για την καταχώρηση έφεσης. Η καθυστέρηση που επικαλείται η Αιτήτρια για τους δικούς της προσωπικούς λόγους ως προς την καταχώρηση της αίτησης είναι αδικαιολόγητη και δεν αφορά στην ουσία της υπόθεσης. Η προετοιμασία των δικογράφων και η κάθε απαραίτητη διαδικασία μπορούσε να γίνει μέσω του δικηγόρου της μέσα σε πολύ λίγες μέρες.
5. η Αιτήτρια δεν έχει καλή και συζητήσιμη υπόθεση και/ή δεν έχει σοβαρές πιθανότητες επιτυχίας στην έφεση αφού οι λόγοι έφεσης που επισυνάπτονται στην αίτηση αναφέρονται μόνο στο θέμα της μαρτυρίας, που η αξιολόγηση της είναι θέμα αποκλειστικά του πρωτόδικου Δικαστηρίου και συνήθως δεν επεμβαίνει το Εφετείο.
6. τυχόν έκδοση διατάγματος για παράταση του χρόνου καταχώρησης της έφεσης ισοδυναμεί με παραβίαση των συνταγματικών δικαιωμάτων της Καθ' ης η αίτηση σε σύντομη δίκη χωρίς αδικαιολόγητες καθυστερήσεις και/ή των δικαιωμάτων της προς διασφάλιση ταχείας διεκπεραίωσης των δικαστικών υποθέσεων, ενώ θα την επιβαρύνει με περισσότερα έξοδα, αφού θα αναγκασθεί να διορίσει δικηγόρους για την εκπροσώπηση της στην έφεση.
7. τυχόν έκδοση διατάγματος για παράταση του χρόνου καταχώρησης της έφεσης επηρεάζει τον παράγοντα της τελεσιδικίας και/ή κατ' επέκταση επηρεάζει με τον τρόπο αυτό τα δικαιώματα της Καθ' ης η αίτηση.
8. άνευ επηρεασμού των πιο πάνω λόγων ένστασης η Αιτήτρια δεν έχει δείξει ότι υπάρχει καλός λόγος ώστε το Δικαστήριο να επιτρέψει την παράταση του χρόνου καταχώρησης της έφεσης.
9. άνευ επηρεασμού των πιο πάνω λόγων ένστασης κανένα εκ των γεγονότων, ισχυρισμών και/ή επιχειρημάτων που προσπαθεί να εισαγάγει

- η Αιτήτρια δικαιολογεί την αίτηση της για παράταση του χρόνου καταχώρησης της έφεσης.
10. άνευ επηρεασμού των πιο πάνω λόγων ένστασης το πραγματικό υπόβαθρο που στηρίζει την αίτηση είναι γενικό και/ή ελλιπές και/ή ανεπαρκές και/ή δεν δικαιολογεί την παράταση του χρόνου καταχώρησης της έφεσης.
11. η απόφαση στην παρούσα υπόθεση δόθηκε από το Δικαστήριο στις 9.7.14. Η Αιτήτρια δεν αναφέρει οποιοδήποτε λόγο ή δικαιολογία γιατί από την ημέρα που δόθηκε η απόφαση μέχρι το τέλος Ιουλίου του 2014 που επισκέφθηκε τον δικηγόρο της δεν έκανε οποιαδήποτε ενέργεια ή γιατί άφησε να παρέλθει ένα μεγάλο διάστημα ανεκμετάλλευτο.
12. η παρούσα διαδικασία είναι ανεξάρτητη στο θέμα εξόδων με οποιεσδήποτε υποχρεώσεις έχει η Αιτήτρια. Υπάρχει ήδη δικαστική απόφαση εναντίον της Αιτήτριας ημερομηνίας 9.7.14 χωρίς η ίδια να έχει προβεί σε οποιαδήποτε πληρωμή. Επικαλείται στην ένορκη δήλωση της τα έξοδα τα οποία θα πρέπει να πληρωθούν από την ίδια λόγω παράλειψης της Αιτήτριας ή του δικηγόρου της. Τα έξοδα των αιτήσεων δεν συντρέχουν ως εγγύηση.

Η ακρόαση διεξήχθη στη βάση των ενόρκων δηλώσεων που υποστηρίζουν την υπό κρίση αίτηση και την ένσταση. Οι ευπαίδευτοι συνήγοροι με τις αγορεύσεις τους υποστήριξαν ο καθένας την θέση του διαδίκου που εκπροσωπεί.

Αναφορικά με τον πρώτο λόγο ένστασης αναφέρονται τα ακόλουθα. Το άρθρο 5 του Περί Επισήμων Γλωσσών της Δημοκρατίας Νόμου, Ν. 67/88, όπως τροποποιήθηκε, δημιούργησε εξαίρεση στις πρόνοιες του άρθρου 3 του Συντάγματος το οποίο καθιέρωσε τα Ελληνικά και τα Τούρκικα ως τις επίσημες γλώσσες της Δημοκρατίας για σκοπούς διεξαγωγής ακροαματικής διαδικασίας ενώπιον Δικαστηρίων. Με το πιο πάνω άρθρο 5 του Νόμου 67/88, όπως τροποποιήθηκε, επιτρέπεται η αποδοχή ως αποδεικτικού μέσου οποιουδήποτε

εγγράφου το οποίο είναι συνταγμένο σε ξένη γλώσσα. Δια του εδαφίου (2) δίδεται η ευχέρεια στο Δικαστήριο να διατάξει μετάφραση αν αυτό υπαγορεύουν τα συμφέροντα της δικαιοσύνης. Σημειώνεται ότι μετά την καταχώρηση της υπό κρίση αίτησης δεν υπήρξε οποιαδήποτε αντίδραση από μέρους της Καθ' ης η αίτηση ως προς το ότι η ένορκος δήλωση που συνοδεύει την υπό κρίση αίτηση είναι συνταγμένη στα Αγγλικά, ούτε οποιαδήποτε αντίδραση ως προς το ότι για τον λόγο αυτό αυτή δεν είναι αντιληπτή. Συναφώς και δεν υπήρξε οποιοδήποτε αίτημα προς το Δικαστήριο όπως ασκήσει την διακριτική του ευχέρεια να διατάξει μετάφρασή της στα Ελληνικά. Το ζήτημα της γλώσσας προβλήθηκε για πρώτη φορά με την Ειδοποίηση Ένστασης. Ότι δε μόνο προβάλλεται ως λόγος ένστασης είναι ότι για τον λόγο και μόνο ότι η ένορκος δήλωση είναι συνταγμένη στα Αγγλικά αυτή είναι παράτυπη και αντικανονική. Τέλος, σημειώνεται ότι με το εδάφιο (4) του Νόμου 67/88, όπως τροποποιήθηκε, διευκρινίζεται ότι «έγγραφο περιλαμβάνει και ένορκη δήλωση».

Με την αγόρευση του ευπαίδευτου συνηγόρου της Καθ' ης η αίτηση προβάλλεται η θέση ότι η ένορκη δήλωση της Αιτήτριας δεν είναι σαφής και για τον λόγο αυτό θα έπρεπε να μεταφρασθεί για να γίνει πλήρως κατανοητή στον ομνύοντα την ένορκη δήλωση που υποστηρίζει την ένσταση. Ειδικότερα, υποστηρίχθηκε ότι οι ορολογίες που χρησιμοποιήθηκαν από την Αιτήτρια «έχουν διάφορες και πολλές ερμηνείες» και ότι ο ενόρκως δηλών παρέμεινε με απορίες που δεν ξεδιαλύθηκαν. Τίποτα, όμως, από τα πιο πάνω δεν υποστηρίζεται ενόρκως. Είναι σαφώς νομολογημένο ότι δηλώσεις δικηγόρων κατά την αγόρευσή τους δεν υπέχουν μορφή μαρτυρίας και για τον λόγο αυτό δεν μπορούν να λαμβάνονται υπόψη (Βλ. Federal Bank of Lebanon (SAL) v. Σιακόλα (2002) 1 ΑΑΔ 223 και King's Development Co Ltd v. Πηλέα (2001) 1 ΑΑΔ 733). Χώρια που δεν εξηγήθηκε ποιες είναι οι ορολογίες που επιδέχονται διάφορες ερμηνείες και ποιες απορίες παρέμειναν αναπάντητες στον ενόρκως δηλούντα. Σημειώνεται, επίσης, και το εξής, κατά την κρίση μου, σημαντικό το οποίο και εξανεμίζει την ανάγκη για την επισήμανση που μόλις πιο πάνω έγινε. Αν η ένορκος δήλωση της Αιτήτριας κατά την Καθ' ης η αίτηση έχρηζε μετάφρασης η Καθ' ης η αίτηση όφειλε να εγείρει το

ζήτημα τούτο κατά την δικάσιμο που ακολούθησε της επίδοσης της υπό κρίση αίτησης και εν πάση περιπτώσει πριν δοθούν οδηγίες από το Δικαστήριο για καταχώρηση ένστασης και πριν η υπό κρίση αίτηση ορισθεί για ακρόαση. Όχι στο στάδιο των αγορεύσεων. Επομένως, η πιο πάνω θέση που προβάλλεται μέσω της αγόρευσης κρίνεται εκ προοιμίου ανίσχυρη.

Εις απάντηση δε του πρώτου λόγου ένστασης αναφέρονται τα ακόλουθα. Θεωρώ ότι η ένορκος δήλωση που συνοδεύει την ένσταση δεν έχει την υφή δικογράφου αλλά αποτελεί αποδεικτικό μέσο και, επομένως, εμπίπτει στην έννοια του όρου «έγγραφο» όπως αυτός απαντάται στο εδάφιο (1) του άρθρου 5 (βλ. Αντώνης Τόκας ν. BNP Paribas (Cyprus) Limited (2010) 1Γ ΑΑΔ 1962). Επομένως, το ότι αυτή είναι συνταγμένη στα Αγγλικά δεν είναι επιλήψιμο. Τουναντίον υπό το φως της Νομοθεσίας και των όσων πιο πάνω έχουν αναφερθεί αυτή είναι νομικά επιτρεπτή. Στην Αίτηση 30/07 του Faz Aviation Ltd και Άλλων (2007) 1Β ΑΑΔ 707 λέχθηκε ότι η ένορκος δήλωση που συνόδευε αίτηση για προσωρινό διάταγμα και ήταν συνταγμένη στην Αγγλική ήταν νομικά επιτρεπτή.

Υπό το φως των πιο πάνω ο πρώτος λόγος ένστασης δεν ευσταθεί.

Προχωρώ να εξετάσω την υπό κρίση αίτηση επί της ουσίας.

Η Διάταξη 35, θεσμός 2 επί του βασίζεται η υπό κρίση αίτηση προνοεί τα ακόλουθα:

«Subject and without prejudice to the power of the Court of Appeal under Order 57, rule 2, no appeal from any interlocutory order, or from an order, whether final or interlocutory, in any matter not being an action, shall be brought after the expiration of fourteen days, and no other appeal shall be brought after the expiration of six weeks, unless the Court or Judge, at the time of making the order or at any time subsequently, or the Court of Appeal shall enlarge the time ...».

Σε ελεύθερη μετάφραση:

«Υπό την επιφύλαξη και άνευ βλάβης της εξουσίας του Εφετείου κάτω από την Διάταξη 57, θεσμός 2, καμία έφεση σε οποιοδήποτε ενδιάμεσο διάταγμα ή διάταγμα, είτε τελικό είτε ενδιάμεσο, σε ζήτημα που δεν είναι αγωγή, δεν θα καταχωρείται μετά την λήξη των 14 ημερών και καμία άλλη έφεση δεν θα καταχωρείται μετά την λήξη 6 εβδομάδων εκτός αν το Δικαστήριο ή ο Δικαστής την στιγμή που εκδίδει το διάταγμα ή καθ' οιονδήποτε χρόνο αργότερα ή το Εφετείο παρατείνει τον χρόνο ...».

Η Διάταξη 35, θεσμός 19 προνοεί τα ακόλουθα:

«Whenever under these rules an application may be made either to the Court below or to the Court of Appeal, or to a Judge of either Court, it shall be made in the first instance to the Court or Judge below».

Σε ελεύθερη μετάφραση:

«Οποτεδήποτε αίτηση δύναται σύμφωνα με τους Θεσμούς αυτούς να γίνει είτε στο κατώτερο Δικαστήριο είτε στο Εφετείο ή σε Δικαστή είτε του ενός είτε του άλλου Δικαστηρίου πρέπει πρώτα να γίνεται στο κατώτερο Δικαστήριο ή σε Δικαστή του κατώτερου Δικαστηρίου».

Η Διάταξη 57, θεσμός 2 επί του βασίζεται η υπό κρίση αίτηση προνοεί τα ακόλουθα:

«A Court or Judge shall have power to enlarge or abridge the time appointed by these rules, or fixed by any order enlarging time, for doing any act or taking any proceeding, upon such terms (if any) as the justice of the case may require, and any such enlargement may be ordered although the application for the same is not made until after the expiration of the time appointed or allowed ...».

Σε ελεύθερη μετάφραση:

«Το Δικαστήριο ή ο Δικαστής κέκτηται εξουσίας να επεκτείνει ή να μειώσει τον χρόνο που καθορίζεται από τους θεσμούς αυτούς ή που ορίζεται από οποιοδήποτε διάταγμα που επεκτείνει τον χρόνο για να γίνει οποιαδήποτε ενέργεια ή για να ληφθεί οποιοδήποτε δικονομικό διάβημα με τέτοιους όρους ή χωρίς ως το δίκαιο της περίπτωσης απαιτεί και οποιαδήποτε τέτοια επέκταση χρόνου δύναται να διαταχθεί παρά το ότι η αίτηση για τον σκοπό αυτό δεν υποβάλλεται παρά μόνο μετά την εκπνοή του καθοριζόμενου ή επιτρεπόμενου χρόνου».

Το ζήτημα της παράτασης προθεσμίας για καταχώρηση έφεσης πραγματεύθηκε το Ανώτατο Δικαστήριο σε σωρεία αποφάσεων. Στην υπόθεση **Areti Pavlou And Another v. George P. Cacoyiannis And Another** (1963) 2 AAD 405 η αίτηση για παράταση της προθεσμίας βασιζόταν στο γεγονός ότι η έφεση δεν είχε καταχωρηθεί εμπρόθεσμα λόγω παράλειψης ή αμέλειας του δικηγόρου των αιτητών καθώς και στον πρόσθετο ισχυρισμό ότι υπήρχε μεγάλης σπουδαιότητας νομικό σημείο για συζήτηση στην έφεση. Το Εφετείο τόνισε ότι το ζήτημα εναπόκειται στην διακριτική εξουσία του Δικαστηρίου η οποία πρέπει να ασκείται δικαστικά και με βάση τα ιδιαίτερα περιστατικά της κάθε υπόθεσης. Λέχθηκε υπό μορφή γενικής δήλωσης (general statement), ότι η παράλειψη του δικηγόρου ή του διαδίκου να καταχωρήσουν εμπρόθεσμα την έφεσή τους δεν αποτελεί λόγο παράτασης της προθεσμίας. Ο χαρακτηρισμός δε της συμπεριφοράς που οδήγησε στην ανάγκη για καταχώρηση της αίτησης για παράταση της προθεσμίας είτε ως παράλειψη, είτε ως αμέλεια, είτε ως αποτυχία είναι άνευ σημασίας. Πρόσθετα στην πιο πάνω αίτηση δεν καταδείχθηκαν γεγονότα που να δικαιολογούσαν την άσκηση της διακριτικής ευχέρειας του Δικαστηρίου υπέρ του αιτητή. Το Εφετείο απέρριψε την αίτηση.

Στην υπόθεση **Andreas P. Loizou v. Panayiotis Ch. Konteatis** (1968) 1 CLR 291 η αίτηση βασιζόταν στο γεγονός ότι ο δικηγόρος που είχε χειρισθεί την υπόθεση πρωτόδικα άλλαξε και ο εναγόμενος / αιτητής μετά την λήξη της προθεσμίας για

καταχώρηση έφεσης διόρισε άλλο δικηγόρο ο οποίος χρειαζόταν χρόνο να μελετήσει την απόφαση και τα πρακτικά της πρωτόδικης διαδικασίας. Το Εφετείο κάνοντας αναφορά στην υπόθεση Areti Pavlou And Another v. George P. Cacoyiannis And Another, που πιο πάνω μνημονεύεται, αλλά και στην Αγγλική υπόθεση Edwards v. Edwards (1968) 1 WLR 149 όπου τονίσθηκε ότι είναι επιθυμητό οι διαφορές να τελειώνουν όσο πιο σύντομα όσο είναι εύλογα πρακτικό (reasonably practical) και να μην αφήνονται να συνεχίζουν για ακαθόριστο χρόνο απέρριψε την αίτηση. Σύμφωνα με το Εφετείο δεν καταδείχθηκε ικανοποιητικός λόγος για να ασκηθεί η διακριτική εξουσία του Εφετείου υπέρ του αιτητή και εναντίον του Καθ' ου η αίτηση του οποίου τα δικαιώματα στην απόφαση είχαν πλέον μετά την λήξη της προθεσμίας για άσκηση έφεσης καταστεί τελεσίδικα (final). Στην άσκηση της διακριτικής εξουσίας του Εφετείου προσμέτρησε σοβαρά το γεγονός ότι ο αιτητής αποτάθηκε στον νέο του δικηγόρο, στον οποίο και έδωσε εντολή για καταχώρηση έφεσης, μετά την λήξη της προθεσμίας για έφεση.

Η αρχή που διακηρύχθηκε στην υπόθεση Areti Pavlou And Another v. George P. Cacoyiannis And Another (1963) 2 AAD 405 έτυχε εφαρμογής στην σχετικά πρόσφατη υπόθεση Πρόεδρος και Μέλη Διαχειριστικής Επιτροπής Πολυκατοικίας «Φαραώ Έλενα 24» v. Βαλεντίνας Καρασάββα, Πολιτική Έφεση 103/11, ημερομηνίας 14.3.12. Στην πιο πάνω υπόθεση οι δικηγόροι των αιτητών / εναγομένων εκ παραδρομής άφησαν να παρέλθει η ημερομηνία καταχώρησης της έφεσης ανεπιτυχώς. Δύο ημέρες μετά την λήξη του χρονικού πλαισίου για έφεση ο δικηγόρος των εναγομένων αντιλήφθηκε το λάθος του και ετοίμασε πάραυτα αίτηση ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας για παράταση της προθεσμίας καταχώρησης έφεσης, η οποία απορρίφθηκε. Μετά την απόρριψη της αίτησής τους από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας οι εναγόμενοι καταχώρησαν αίτηση στο Ανώτατο Δικαστήριο με την οποία, επίσης, αξίωσαν παράταση του χρόνου καταχώρησης έφεσης. Στην ένορκη δήλωση που συνόδευε την αίτηση ο ευπαίδευτος συνήγορος των αιτητών ισχυρίσθηκε ότι λόγω λανθασμένου υπολογισμού σημείωσε τόσο στο φάκελο όσο και στο ημερολόγιό του ως τελευταία ημερομηνία καταχώρησης έφεσης την 25.2.11 αντί την 22.2.11,

γεγονός που οδήγησε στην εκπνοή της σχετικής προθεσμίας. Οι αιτητές βασικά υποστήριξαν ότι επρόκειτο για απλό λάθος του δικηγόρου που χειριζόταν την υπόθεση, ενώ επισημάνθηκε και η άμεση αντίδρασή του μόλις αντιλήφθηκε το λάθος. Υποστήριξαν, περαιτέρω, ότι τα συμφέροντα της άλλης πλευράς δεν παραβλάπτονταν, ενώ η Νομολογία συνηγορεί υπέρ της έγκρισης της αίτησης.

Το Ανώτατο Δικαστήριο κάνοντας λεπτόμερή αναφορά στην Νομολογία έκρινε ότι η αίτηση δεν δικαιολογείτο. Αναγνωρίστηκε από το Εφετείο ότι μόλις διαπιστώθηκε το λάθος οι εκπρόσωποι των αιτητών έσπευσαν να το διορθώσουν και ότι με αυτό τον τρόπο επέδειξαν σπουδή στην άσκηση των δικαιωμάτων τους. Δεν μπορούσε, όμως, σύμφωνα με το Εφετείο, να παραγνωριστεί η Νομολογία, σύμφωνα με την οποία η παράλειψη του δικηγόρου από μόνη της δεν συνιστά ικανοποιητικό λόγο για άσκηση της διακριτικής ευχέρειας του Δικαστηρίου υπέρ του αιτητή, αλλά, κυρίως, το γεγονός ότι ο συγκεκριμένος δικηγόρος είχε επανειλημμένα προειδοποιηθεί από τους αντιδίκους του για την προθεσμία καταχώρησης έφεσης. Επισημάνθηκε ότι αν και ανορθόδοξο εν δυνάμει εφεσίβλητοι να προειδοποιούν τους αντίδικούς τους για την ανάγκη έγκαιρης καταχώρησης της έφεσης, στην παρούσα υπόθεση οι δικηγόροι των αιτητών παρά τις προειδοποιήσεις παρέλειψαν να ανταποκριθούν έγκαιρα.

Στην υπόθεση Βαρδιάνος v. Richards (1998) 1 AAD 698 τονίσθηκε ότι ο διάδικος δεν μπορεί, κατά κανόνα, να προβάλει το λάθος, αμέλεια ή παράλειψη του δικηγόρου του για να πετυχαίνει την παράταση προθεσμιών ή την αναγέννηση δικαστικών διαδικασιών, γιατί κάτι τέτοιο θα αποτελούσε ένα εύσημο τρόπο υπερφαλάγγισης των δικονομικών διατάξεων. Από την συμμόρφωση προς τα χρονοδιαγράμματα εξαρτάται η απρόσκοπτη απονομή της δικαιοσύνης.

Στην υπόθεση Σολιάτης και Συνεργάται v. Ανδρέα Χριστοδουλίδη (1990) 1 AAD 1162 ο μοναδικός λόγος που προβλήθηκε προς υποστήριξη της αίτησης για

παράταση της προθεσμίας για καταχώρηση έφεσης ήταν ότι η δικηγόρος του αιτητή είχε την εντύπωση ότι ο χρόνος των θερινών διακοπών δεν λαμβάνονταν υπόψη στον υπολογισμό της προθεσμίας άσκησης έφεσης. Στην ένορκό της δήλωση η δικηγόρος ανέφερε ότι ανακάλυψε το λάθος, όταν στις 18.10.90, που κατά την εντύπωσή της ήταν η τελευταία ημέρα άσκησης της έφεσης επιχείρησε να την καταθέσει, οπότε προσέκρουσε στην άρνηση του Πρωτοκολλητείου. Την επόμενη ημέρα καταχώρησε αίτηση παράτασης της προθεσμίας στο Επαρχιακό Δικαστήριο και όταν αυτή απορρίφθηκε καταχώρησε αίτηση στο Ανώτατο Δικαστήριο.

Ο ευπαίδευτος δικηγόρος του Αιτητή πρόβαλε το επιχείρημα ότι η ανελαστική προσέγγιση του θέματος όπως καθορίσθηκε στις υποθέσεις Andreas P. Loizou v. Panayiotis Ch. Konteatis και Areti Pavlou And Another v. George P. Cacoyiannis And Another, που πιο πάνω μνημονεύονται, εγκαταλείφθηκε και ότι σε μεταγενέστερες αποφάσεις του το Ανώτατο Δικαστήριο αναγνώρισε την αμέλεια ή παράλειψη του δικηγόρου του αιτητή ως λόγο ικανό να δικαιολογήσει την άσκηση της διακριτικής ευχέρειας του Δικαστηρίου υπέρ της παράτασης του χρόνου υποβολής της έφεσης. Υποστήριξε δε την θέση του με αναφορά σε δύο αποφάσεις που το Ανώτατο Δικαστήριο εξέδωσε στην άσκηση της αναθεωρητικής του δικαιοδοσίας. Η πρώτη από τις δυο αυτές αποφάσεις, που εκδόθηκε 2 ½ μόνο μήνες μετά την έκδοση της απόφασης στην υπόθεση Andreas P. Loizou v. Panayiotis Ch. Konteatis και, που είναι απόφαση της Ολομέλειας με πλειοψηφία 3 προς 2, εκδόθηκε στην υπόθεση Niki Chr. Georghiou v. The Republic Of Cyprus (1968) 1 AAD 411, η οποία υιοθέτησε την υπόθεση Erini Costa Hji Michael v. Maria Karamichael And Two Others (1967) 1 AAD 61. Η δεύτερη απόφαση ήταν Δικαστηρίου Μονομελούς σύνθεσης και εκδόθηκε στις 14 Οκτωβρίου 1989 στην Προσφυγή Αρ. 230/84 Ι. και Α. Φιλίππου v. Δημοκρατίας η οποία μέχρι τότε δεν είχε δημοσιευθεί. Και στις δύο αυτές υποθέσεις το Δικαστήριο άσκησε την διακριτική του ευχέρεια κάτω από τη Δ.35, θ.2 και την Δ.57, θ.2. υπέρ της αιτούμενης παράτασης παρά το γεγονός ότι σύμφωνα με ορισμένες γνώμες που εκφράσθηκαν, πιο δύσκολα επιτρέπεται παράταση όταν η έφεση

στρέφεται εναντίον της νομιμότητας διοικητικής πράξης παρά σε υποθέσεις αστικής φύσης.

Ο τότε Δικαστής του Ανωτάτου Δικαστηρίου κύριος Πογιατζής που εξέδωσε την απόφαση του Εφετείου σημείωσε ότι και στις δύο πιο πάνω αποφάσεις τονίσθηκε ότι η διακριτική ευχέρεια του Δικαστηρίου είναι απεριόριστη, ότι η άσκηση της εξαρτάται αποκλειστικά από τα ιδιαίτερα περιστατικά της κάθε υπόθεσης και ότι η απροσεξία, το λάθος ή η αμέλεια του δικηγόρου του αιτητή είναι δυνατό να αποτελέσει σε κάποιες περιπτώσεις ικανοποιητικό λόγο για την παράταση της προθεσμίας. Αναγνώρισε, επίσης, ότι οι αρχές που εκτέθηκαν στις δύο αυτές υποθέσεις καθορίζουν μια πιο επιεική προσέγγιση σε περιπτώσεις που παρατηρείται λάθος ή αμέλεια του δικηγόρου του αιτητή, προσέγγιση την οποία υιοθέτησε, αφού αυτή έχει τις ρίζες της σε προγενέστερες αποφάσεις του Εφετείου και στηρίζεται στην ερμηνεία που έδωσαν τα Αγγλικά Δικαστήρια στους αντίστοιχους θεσμούς που είναι όμοιοι με τους δικούς μας, σύμφωνα με την οποία λόγος που αναφέρεται σε λάθος ή παρεξήγηση του εφεσείοντα ή του δικηγόρου του είναι δυνατό να γίνει δεκτός ως ικανοποιητικός λόγος για παράταση της προθεσμίας σε ορισμένες περιπτώσεις, πλην όμως, αν θα γίνει δεκτός ή όχι εξαρτάται από τα ιδιαίτερα γεγονότα της κάθε υπόθεσης. Έκανε δε αναφορά στις υποθέσεις Erini Costa Hji Michael v. Maria Karamichael And Two Others (1967) 1 AAD 61 και Kerorkian v. Burney (1937) 4 All E R 97, C.A.

Στην υπόθεση Niki Chr. Georghiou v. The Republic Of Cyprus (1968) 1 AAD 411 η αλλοδαπή αιτήτρια είχε απελαθεί αμέσως μετά την έκδοση της πρωτόδικης απόφασης με την οποία είχε απορριφθεί η προσφυγή της εναντίον της απέλασής της. Το εύρημα του Δικαστηρίου ήταν ότι δεν είχε τις αναγκαίες διευκολύνσεις για να επικοινωνήσει με τον δικηγόρο της μετά την έκδοση της απόφασης και πριν απελαθεί, ότι είχε επικοινωνήσει από το εξωτερικό με τον δικηγόρο της με αλληλογραφία και ότι ένεκα της παράλειψης ή αμέλειας του δικηγόρου της η αίτηση για παράταση του χρόνου υποβλήθηκε τρεις μόνο μέρες μετά την εκπνοή της προθεσμίας για υποβολή της έφεσής της.

Τα γεγονότα στην υπόθεση I. και Α. Φιλίππου v. Δημοκρατίας κ.α. (1989) 3 AAD 2385 ήταν ότι ο Ανώτερος Δικηγόρος της Δημοκρατίας που χειριζόταν την υπόθεση είχε αρρωστήσει μετά την έκδοση της πρωτόδικης απόφασης και χρειάστηκε να εισαχθεί στο νοσοκομείο και να υποβληθεί σε χειρουργική επέμβαση. Λόγω αυτών των γεγονότων η έφεση καταχωρήθηκε μια μόνο μέρα μετά την λήξη της καθορισμένης προθεσμίας. Το Δικαστήριο αποφάσισε να εκδώσει το αιτούμενο διάταγμα παράτασης εν όψει των ειδικών περιστατικών της υπόθεσης χωρίς, όμως, να θεωρείται ότι η ασθένεια του δικηγόρου που χειρίζεται την υπόθεση, ανεξάρτητα από το χρόνο και τις ειδικές συνθήκες, αποτελεί αφ' εαυτής λόγο παράτασης της προθεσμίας υποβολής της έφεσης.

Κρίθηκε από το Εφετείο ότι οι δύο πιο πάνω υποθέσεις αποτελούσαν περιπτώσεις υιοθέτησης της προαναφερθείσας προσέγγισης και εφαρμογής επί των ιδιαίτερων περιστατικών της κάθε μιας των αρχών που η πιο πάνω προσέγγιση καθορίζει. Τα ιδιαίτερα αυτά περιστατικά τους έγειραν τελικά την πλάστιγγα υπέρ της παράτασης της προθεσμίας. Όμως, κατά τη γνώμη του Εφετείου αυτά διέφεραν ουσιαστικά από τα περιστατικά της κρινόμενης υπόθεσης, τα οποία, σύμφωνα με το Εφετείο, έκαναν την διαφορά εμφανή. Σε αντίθεση με τα γεγονότα των δύο πιο πάνω υποθέσεων, στην κρινόμενη υπόθεση δεν υπήρχαν, αλλά ούτε και ο αιτητής επικαλέσθηκε άλλα συντρέχοντα περιστατικά αποκαλυπτικά της ύπαρξης κάποιας μορφής αντικειμενικών δυσκολιών για την εμπρόθεσμη υποβολή της έφεσής του. Συν τοις άλλοις, καμία υπόθεση δεν υποδείχθηκε στην οποία η παράλειψη ή η αμέλεια του δικηγόρου να καταχωρήσει εμπρόθεσμα την έφεσή του είχε θεωρηθεί από μόνη της ικανοποιητικός λόγος για την άσκηση της διακριτικής εξουσίας του Δικαστηρίου υπέρ της παράτασης της προθεσμίας.

Στην υπόθεση Erini Costa Hji Michael v. Maria Karamichael And Two Others (1967) 1 AAD 61, που πιο πάνω μνημονεύεται, η πρωτόδικη απόφαση δόθηκε στις 27.9.1963 και η εναγόμενη - αιτήτρια αιτήθηκε για αντίγραφο της απόφασης στις 2.10.1963. Η απόφαση δεν της είχε δοθεί πριν την παρέλευση 6 εβδομάδων από της έκδοσης της οπότε η αιτήτρια με αίτησή της εξασφάλισε την επέκταση του

χρόνου καταχώρησης έφεσης μέχρι τις 15.12.1963. Επειδή και πάλι δεν της είχε δοθεί αντίγραφο της απόφασης αναγκάστηκε να υποβάλει δεύτερη αίτηση για επέκταση του χρόνου καταχώρησης έφεσης η οποία καταχωρήθηκε στις 13.12.1963 και ορίσθηκε στις 13.1.1964. Η αίτηση βασιζόταν στην Δ.35, θ.2 και Δ.57, θ.2 των Θεσμών της Πολιτικής Δικονομίας. Ένεκα των γνωστών ταραχών που ξέσπασαν στην Λευκωσία στις 21.12.1963 το Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας σταμάτησε να λειτουργεί για κάποιο χρονικό διάστημα. Ο φάκελος της υπόθεσης μεταφέρθηκε στον νέο χώρο όπου στεγαζόταν προσωρινά το Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας όχι αργότερα από τον Ιούνιο του 1964 πλην όμως η αιτήτρια παρέλειψε να αποταθεί στο Δικαστήριο για ορισμό της αίτησης της που εκκρεμούσε από τον Δεκέμβριο του 1963. Ο δικηγόρος της αιτήτριας πληροφορήθηκε ότι η απόφαση ήταν έτοιμη στις 22.8.1966. Στις 29.10.1966 η αιτήτρια με νέα αίτησή της αιτήθηκε παράτασης του χρόνου καταχώρησης έφεσης. Η αίτηση αυτή απορρίφθηκε για τον λόγο ότι εκκρεμούσε η αίτηση του Δεκεμβρίου του 1963. Εν τέλει η αίτηση του Δεκεμβρίου του 1963 ακούσθηκε και απορρίφθηκε στις 21.1.1967.

Το Εφετείο αποφάσισε ότι παρά το ότι ο δικηγόρος της αιτήτριας δεν ενήργησε με την δέουσα σπουδή αφότου πληροφορήθηκε ότι η απόφαση ήταν έτοιμη, εντούτοις, ενέκρινε την αίτηση που υπεβλήθη ενώπιόν του με την οποία ζητείτο παράταση του χρόνου καταχώρησης έφεσης ύστερα από την απορριπτική απόφαση του πρωτόδικου Δικαστηρίου. Αυτό που βάρυνε στην κρίση του Εφετείου ήταν η πολύ μεγάλη καθυστέρηση, 3 χρόνια περίπου, μεταξύ έκδοσης της απόφασης και παράδοσης αντιγράφου της αιτιολογημένης απόφασης. Κρίθηκε ότι η αίτηση αποτελούσε στην βάση των δικών της περιστατικών εξαιρετική περίπτωση.

Στην υπόθεση Ελένη Γεωργίου Βούρια ν. Ευδοκίας Χριστοφόρου Δασκάλου (1993) 1 ΑΑΔ 808 αμέσως μετά την έκδοση, στις 19.3.93, απόφασης εναντίον της σε κτηματική υπόθεση η αιτήτρια αποτάθηκε στο δικηγόρο της με οδηγίες να υποβάλει έφεση. Η εντολή δεν έγινε δεκτή, οπότε η αιτήτρια αποτάθηκε χωρίς

χρονοτριβή σε άλλο δικηγόρο με οδηγίες να υποβάλει έφεση. Ο δικηγόρος αν και, αρχικά, αποδέχθηκε την εντολή δεν προχώρησε στη καταχώρηση της έφεσης, ούτε απάντησε στην αιτήτρια κατά πόσο οριστικά δεχόταν να αναλάβει την υπόθεση, παρά τις επανειλημμένες οχλήσεις της. Χωρίς να πάρει απάντηση από τον δεύτερο δικηγόρο, η αιτήτρια, στις 10.5.93, αποτάθηκε σε τρίτο δικηγόρο ο οποίος ανέλαβε την υπόθεση αλλά διαπίστωσε ότι η προθεσμία για την καταχώρηση της έφεσης είχε παρέλθει. Μετά από μελέτη της υπόθεσης ο νέος δικηγόρος υπέβαλε στις 3.7.93 αίτηση στο Επαρχιακό Δικαστήριο για παράταση της προθεσμίας για την υποβολή έφεσης δυνάμει της Δ.35, θ.2 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας. Η αίτηση απορρίφθηκε και προβλήθηκε εκ νέου ενώπιον του Εφετείου. Το Εφετείο στις σελίδες 810-811 ανέφερε τα ακόλουθα:

«Η εφεσίβλητη δεν αμφισβητεί τα γεγονότα που στοιχειοθετούν την αίτηση ή τις προεκτάσεις τους. Η ένστασή της επικεντρώνεται στις αντικειμενικές επιπτώσεις από την ανατροπή της τελεσιδικίας που θα επιφέρει η παράταση της προθεσμίας για την υποβολή έφεσης. Εκτός από την παράταση της αβεβαιότητας ως προς τα δικαιώματα της εφεσίβλητης που θα επιφέρει η έγκριση του αιτήματος, δεν υπάρχει ισχυρισμός για άλλες δυσμενείς επιπτώσεις· συγκεκριμένα δεν προβάλλεται οποιοσδήποτε ισχυρισμός, ότι μετά την εκπνοή του χρόνου για την άσκηση έφεσης, η εφεσίβλητη προέβη με έρεισμα την τελεσιδικία σε οποιοσδήποτε ενέργειες που δεν μπορεί να αναστραφούν.

Και οι δυο πλευρές αναγνωρίζουν ότι η δικαιοδοσία του δικαστηρίου για την παράταση της προθεσμίας για την υποβολή έφεσης δεν υπόκειται σε περιορισμούς. Η άσκηση της διακριτικής ευχέρειας του δικαστηρίου συναρτάται με τα συμφέροντα της δικαιοσύνης, όπως επαναβεβαιώνεται στην πρόσφατη απόφαση στη Χόππης ν. Παναγή (1993) 1 Α.Α.Δ. 140. Όπως εξηγείται, τα συμφέροντα της δικαιοσύνης είναι έννοια σύνθετη και πολυδιάστατη, συνυφασμένη με το σύνολο των αρχών του δικαίου και τα ιδιαίτερα γεγονότα της κάθε υπόθεσης. Εκείνος ο οποίος επιδιώκει το δίκαιο δεν μπορεί να επιδείξει αδιαφορία για τα δικαιώματά του ή εκείνα του αντιδίκου του ή καταφρόνηση για τα θεσμικά πλαίσια άσκησης των δικαιωμάτων του. Εκεί όμως

που επιδεικνύει σπουδή για την άσκηση των δικαιωμάτων του και εκτρέπεται λόγω σφάλματος ή αδιαφορίας του δικηγόρου, μπορεί να τύχει συγχώρησης νοουμένου ότι δε διαπιστώνεται άλλος ανατρεπτικός παράγοντας για την απονομή της δικαιοσύνης. Η αποκάλυψη των λόγων της έφεσης δεν αποτελεί προϋπόθεση για την παράταση της προθεσμίας για την υποβολή έφεσης. Στην προκείμενη περίπτωση η καθυστέρηση της αιτήτριας να υποβάλει έφεση μέσα στα θεσμικά χρονικά πλαίσια, δεν οφειλόταν σε αδιαφορία ή καταφρόνηση των θεσμών. Θα ήταν ασφαλώς καλύτερο αν υποβαλλόταν αίτηση για παράταση μόλις είχε διαπιστωθεί ότι εξέπνευσε ο χρόνος για την υποβολή έφεσης. Ο χρόνος όμως ο οποίος διέρρευσε για τη μελέτη της υπόθεσης, δε μετέβαλε ουσιωδώς τα κρίσιμα γεγονότα για την άσκηση της διακριτικής μας ευχέρειας».

Υπό το φως όλων των πιο πάνω το Εφετείο έκρινε ότι δικαιολογείτο η άσκηση της διακριτικής του ευχέρειας υπέρ της αιτήτριας και ενέκρινε την αίτηση.

Στην υπόθεση Lapertas Fisheries Ltd κ.α. v. Ρολάνδου Ευαγόρου (2005) 1 ΑΑΔ 1505 στις 5.8.04 το Επαρχιακό Δικαστήριο Λεμεσού απέρριψε αίτηση των εναγομένων για παραμερισμό απόφασης που είχε εκδοθεί ερήμην εναντίον τους. Στις 16.9.04 οι εναγόμενοι καταχώρησαν έφεση, η οποία απορρίφθηκε ως εκπρόθεσμη επειδή δεν είχε καταχωρηθεί εντός 14 ημερών, όπως προνοούν οι θεσμοί, προκειμένου περί ενδιάμεσων αποφάσεων. Ο δικηγόρος των εναγόμενων / αιτητών είχε εκλάβει την απόφαση ημερομηνίας 5.8.04 ως τελική και όχι ως ενδιάμεση και γι' αυτό είχε καταχωρήσει την έφεση εντός 42 ημερών αντί εντός 14 ημερών από την έκδοση της. Στις 10.5.05 ο δικηγόρος των εναγομένων, αφού διαπίστωσε το σφάλμα του, καταχώρησε στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λεμεσού αίτηση για παράταση της προθεσμίας καταχώρησης έφεσης, ενώ στις 23.5.05 απέσυρε την έφεση. Η αίτηση βασιζόταν στην Δ.35, θθ.2 και 19, Δ.48, θθ.1-9, Δ.57, θ.2 και Δ.64, θ.1 των Θεσμών της Πολιτικής Δικονομίας, στο άρθρο 30 του Συντάγματος και στις γενικές και συμφυείς εξουσίες του Δικαστηρίου. Μετά από ακρόαση το Επαρχιακό Δικαστήριο Λεμεσού στις 21.7.05 απέρριψε την αίτηση. Μετά από 22 μέρες, ήτοι στις 12.8.05, οι εναγόμενοι καταχώρησαν στο Ανώτατο

Δικαστήριο αίτηση με την οποία ζητούσαν διάταγμα για παράταση της προθεσμίας καταχώρησης έφεσης στην αγωγή. Οι ενάγοντες ενέστησαν στην αίτηση.

Το Εφετείο δεν θεώρησε ότι ο συνήγορος των αιτητών επέδειξε ασύγγνωστη ολιγωρία. Αυτός είχε αποφασίσει, σύμφωνα και με τις οδηγίες των πελατών του, που του δόθηκαν έγκαιρα, να εφεσιβάλλει την απόφαση της 5.8.04. Τελούσε, όμως, υπό την εσφαλμένη εντύπωση ότι η προθεσμία για καταχώρηση έφεσης ήταν 42 αντί 14 μέρες. Με αποτέλεσμα να καταχωρήσει εκπρόθεσμα την έφεση. Για 9 σχεδόν μήνες τελούσε υπό την εσφαλμένη εντύπωση ότι είχε εφεσιβάλλει εμπρόθεσμα την απόφαση της 5.8.04. Όταν μετά τις 28.4.05, ημερομηνία κατά την οποία του είχε παραδοθεί το περίγραμμα αγόρευσης της δικηγόρου του ενάγοντος / εφεσίβλητου και το οποίο μελέτησε, διαπίστωσε το σφάλμα του καταχώρησε μέσα σε σχετικά σύντομο χρονικό διάστημα, ήτοι στις 10.5.05, αίτηση στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λεμεσού για παράταση της προθεσμίας, μετά δε την απόρριψή της, στις 21.7.2005, υπέβαλε, στις 12.8.2005, παρόμοια αίτηση ενώπιον του Εφετείου.

Υπό το πρίσμα των πιο πάνω διαπιστώσεων το Εφετείο έκρινε ότι δικαιολογείτο η άσκηση της διακριτικής του εξουσίας υπέρ της αποδοχής της αίτησης. Δεν διέφυγε της προσοχής του Εφετείου ότι από της απόρριψης της αίτησης από το Επαρχιακό Δικαστήριο και της καταχώρησης νέας παρόμοιας αίτησης στο Ανώτατο Δικαστήριο είχαν παρέλθει 22 μέρες. Επρόκειτο, όμως, για περίοδο δικαστικών διακοπών. Συν τοις άλλοις, η παράταση της προθεσμίας δεν κρίθηκε να επηρεάζει το δικαίωμα του ενάγοντα / καθ' ου η αίτηση για διάγνωση των δικαιωμάτων του εντός ευλόγου χρόνου.

Στην σελίδα 1509 της απόφασης λέχθηκαν τα ακόλουθα:

«Σύμφωνα με τη Νομολογία το σφάλμα του δικηγόρου δε συνιστά, κατά κανόνα, λόγο παράτασης των προθεσμιών. Μπορεί, όμως, κατ' εξαίρεση, το σφάλμα να συγχωρεθεί, εφόσον δεν προκαλείται σοβαρή δυσμένεια στην

άλλη πλευρά· όμως ιδιαίτερα όταν το σφάλμα οφείλεται όχι σε αμέλεια, αλλά σε εσφαλμένη ερμηνεία ή θεώρηση θεσμικών κανόνων. Τα γεγονότα της κάθε υπόθεσης διαδραματίζουν κυριαρχικό ρόλο στην άσκηση της διακριτικής εξουσίας του Δικαστηρίου. (Βλ., μεταξύ άλλων, **Βαρδιάνος v. Richards (1998) 1 AAD 698** και **Evand Promotions Ltd κ.ά. v. Rutman (Αρ.1) (1998) 1 AAD 92**)».

Στην υπόθεση **Cyprus Trading Corporation PLC v. Ιωάννη Φετοκάκη κ.α., Πολιτική Αίτηση 90/11**, ημερομηνίας 21.11.11 η έφεση επιχειρήθηκε να καταχωρηθεί εκπρόθεσμα λόγω σφάλματος της δικηγόρου. Το σφάλμα συνίστατο στον λανθασμένο υπολογισμό των 42 ημερών το οποίο και διαπιστώθηκε κατά την ημέρα που η έφεση επιχειρήθηκε να καταχωρηθεί οπότε και, επίσης, διαπιστώθηκε από την εν λόγω δικηγόρο ότι η προθεσμία είχε λήξει την αμέσως προηγούμενη ημέρα. Η δικηγόρος καταχώρησε αυθημερόν αίτηση στο Ανώτατο Δικαστήριο η οποία απερρίφθη χωρίς εξέτασή της επί της ουσίας καθότι δεν είχε «εξαντληθεί η διαδικασία ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου». Χωρίς χρονοτριβή η δικηγόρος καταχώρησε αίτηση στο Επαρχιακό Δικαστήριο η οποία προσέκρουσε στην ένσταση της εναγόμενης 3 και εν τέλει απερρίφθη από το πρωτόδικο Δικαστήριο. Με αναφορά στις υποθέσεις **Χόππη v. Παναγή (1993) 1 AAD 140** και **Evand Promotions Ltd κ.ά. v. Rutman (Αρ.2) (1998) 1 AAD 2123** το Εφετείο ενώπιον του οποίου επαναλήφθηκε η αίτηση ενέκρινε την αίτηση παρά την ένσταση της εναγόμενης 3 / καθ' ης η αίτηση. Έκρινε ότι η καθ' ης η αίτηση δεν πρόβαλε κανένα βάσιμο λόγο για δυσμενή επηρεασμό των συμφερόντων της. Σημείωσε δε ότι η κατά τρόπο γενικό και αφηρημένο επίκληση ενός τέτοιου λόγου δεν συνιστά σοβαρή αντιμετώπιση του θέματος και συνεπώς δεν λαμβάνεται υπόψη.

Στην υπόθεση **Evand Promotions κ.α. v. Rutman (Αρ. 2) (1998) 1(Δ) AAD 2123** αναφέρθηκαν τα ακόλουθα:

«Το συμφέρον της δικαιοσύνης αποτιμώμενο στο πλαίσιο της συγκεκριμένης υπόθεσης, αποτελεί τη συνισταμένη για την άσκηση της

διακριτικής ευχέρειας του Δικαστηρίου να παρατείνει την προθεσμία για την υποβολή έφεσης. Η τήρηση των πρακτικών μέτρων, αποτελεί παράγοντα, ο οποίος άπτεται σε κάθε περίπτωση των συμφερόντων της δικαιοσύνης, όπως εξηγήσαμε στη Χόππη (ανωτέρω) και πιο πρόσφατα στην Βερεγγάρια Παπακόκκινου κ.ά. ν. Δήμου Πάφου (1998) 1 Α.Α.Δ. 634· δεν είναι όμως αφ' εαυτού καθοριστικός, όπως αναγνωρίζει η νομολογία, εκτός όπου επιδεικνύεται αδιαφορία για τα θέσμια, σε βαθμό και έκταση που υπονομεύει το θεσμικό πλαίσιο επίκλησης των δικαιοδοσιών του Δικαστηρίου. Καθυστέρηση οφειλόμενη σε σφάλμα του δικηγόρου του αιτητή μπορεί να συγχωρηθεί εφόσον δεν προκαλείται σοβαρή δυσμένεια στην άλλη πλευρά· όμως ιδιαίτερα όταν το σφάλμα οφείλεται όχι σε αμέλεια, αλλά σε εσφαλμένη ερμηνεία ή θεώρηση θεσμικών κανόνων. Ο κυριαρχικός ρόλος που διαδραμάτιζαν τα γεγονότα της υπόθεσης στην άσκηση της διακριτικής ευχέρειας η οποία παρέχεται στο Δικαστήριο, υπογραμμίζεται και στην πρόσφατη απόφαση του Αγγλικού Εφετείου Stabilad v. Stephens & Carter [1998] 4 All E.R. 129.»

Στην υπόθεση Θεόδωρος Χόππης ν. Ιάκωβου Παναγή (1993) 1 ΑΑΔ 140 ο αιτητής υπέβαλε αίτηση στο Ανώτατο Δικαστήριο, αφού είχε απορριφθεί παρόμοια αίτησή του από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας, για παράταση του χρόνου καταχώρησης έφεσης εναντίον απόφασης του εν λόγω Επαρχιακού Δικαστηρίου. Η καθυστέρηση οφειλόταν στο ότι ο αιτητής είχε αφήσει το χρόνο να περάσει άπρακτος από τις 29.5.92, χρόνο έκδοσης της πρωτόδικης απόφασης, μέχρι την 7.7.92, όταν έδωσε οδηγίες στο δικηγόρο του για καταχώρηση έφεσης, και συμπληρώθηκε από το σφάλμα του δικηγόρου στον υπολογισμό του χρόνου εκπνοής της προθεσμίας. Το σφάλμα αποκαλύφθηκε όταν ο δικηγόρος αποπειράθηκε να καταχωρήσει την έφεση στις 14.7.92 και του υποδείχθηκε ότι η προθεσμία είχε εκπνεύσει στις 10.7.92. Αμέσως την επομένη κίνησε τον μηχανισμό για παράταση του χρόνου με την υποβολή της αίτησης στο Επαρχιακό Δικαστήριο. Το Εφετείο αφού συνεκτίμησε όλα τα γεγονότα και αφού αντιστάθμισε την αναστάτωση στα δικαιώματα του καθ' ου η αίτηση όπως αυτά διαμορφώθηκαν μετά την εκπνοή της προθεσμίας και την συνακόλουθη εκτροπή από την αρχή της τελεσιδικίας, αφενός, με το μικρό χρονικό διάστημα που διέρρευσε μεταξύ της εκπνοής του χρόνου και της υποβολής αίτησης για παράταση

σε συνδυασμό με τις εξηγήσεις που δόθηκαν για την καθυστέρηση, αφετέρου, έκρινε το αίτημα δικαιολογημένο.

Στις σελίδες 142 – 143 της απόφασης λέχθηκαν τα ακόλουθα από το Εφετείο:

«Η διακριτική ευχέρεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου σε αίτημα αυτής της φύσης (παράταση χρόνου) είναι πρωτογενής· επομένως συναρτάται αποκλειστικά με την κρίση για το βάσιμο του αιτήματος. Σύμφωνα με τη νομολογία στην οποία έγινε εκτενής αναφορά η άσκηση της διακριτικής ευχέρειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου σ' αυτό τον τομέα δεν υπόκειται σε οποιοσδήποτε όρους, δηλαδή δεν αποκλείεται εκ προοιμίου ο συνυπολογισμός οποιουδήποτε γεγονότος στην κρίση του αιτήματος. Η νομολογία αποκαλύπτει ότι και σφάλμα του δικηγόρου, ακόμα και όταν αυτό οφείλεται σε αμέλεια, μπορεί να θεμελιώσει λόγο για την παράταση του χρόνου νοουμένου ότι το επιβάλλουν τα συμφέροντα της δικαιοσύνης. [Βλ. *The Turkish Co Operative Carob Marketing Society Ltd v. Lutfi Kiamil & Another*, (1973) 1 C.L.R. 1, *Erini Costa HadjiMichael v. Maria Karamichael and two Others* (1967) 1 C.L.R. 61, *Αδελφοί Ιακώβου (Κατασκευαί) Λτδ. v. Χ'Νικόλα* (1990) 1 Α.Α.Δ. 470, *Σολιάτης & Συνεργάται v. Α. Χριστοδουλίδη* (1990) 1 Α.Α.Δ. 1162 και *Πεύκιος Γεωργιάδης v. Δημοκρατίας*, (Προσφ. Αρ. 547/90, ημερ. 30/4/92].

Αποκλειστικός οδηγός για την άσκηση της διακριτικής ευχέρειας του δικαστηρίου για την παράταση του χρόνου άσκησης έφεσης είναι τα συμφέροντα της δικαιοσύνης. Οι προθεσμίες που τίθενται από τους θεσμούς για τη λήψη δικονομικών μέτρων οριοθετούν το πλαίσιο για την καλή απονομή της δικαιοσύνης. Η τήρηση τους εξυπηρετεί τα συμφέροντα της δικαιοσύνης. Για να γίνει δεκτό αίτημα για την παράταση του χρόνου άσκησης έφεσης οι λόγοι της καθυστέρησης πρέπει να εξηγούνται και να αντισταθμίζουν ουσιαστικά τις δυσμενείς επιπτώσεις στα συμφέροντα του αντιδίκου και στο θεσμικό πλαίσιο απονομής της δικαιοσύνης. Η προθεσμία που τίθεται από τη Δ.35 Θ.2 για την άσκηση έφεσης είναι συνυφασμένη με την τελεσιδικία και τις αρχές της δικαιοσύνης που ταυτίζονται με αυτή. Μετά την εκπνοή της προθεσμίας για την άσκηση έφεσης ο επιτυχών διάδικος μπορεί με βεβαιότητα να προσβλέπει στην άσκηση των δικαιωμάτων που του αναγνωρίζονται με τη δικαστική απόφαση και το δημόσιο στην τελεσφόρηση των μηχανισμών της δικαιοσύνης.

Το συμφέρον της δικαιοσύνης είναι έννοια σύνθετη και πολυδιάστατη, συνυφασμένη με το σύνολο των αρχών του δικαίου και τα ιδιαίτερα γεγονότα της κάθε υπόθεσης. Όσο μικρότερο είναι το χρονικό διάστημα που διαρρέει μεταξύ της εκπνοής της προθεσμίας και της κίνησης του μηχανισμού για παράταση ανάλογα μεγαλύτερη είναι και η πιθανότητα αποδοχής του αιτήματος».

Τέλος, στην υπόθεση Γιαννάκης Ιωάννου v. Χρ. Κράνου κ.α. (2000) 1 ΑΑΔ 7 όπου η καθυστέρηση στην υποβολή αντέφεσης οφειλόταν σε σφάλμα του δικηγόρου των εφεσίβλητων η αίτηση εγκρίθηκε παρά την έλευση 16 μηνών μεταξύ της καταχώρησης της έφεσης και της υποβολής της. Κρίθηκε στην βάση της αρχής που διακηρύχθηκε στην υπόθεση Θεόδωρος Χόππης v. Ιάκωβου Παναγή (1993) 1 ΑΑΔ 140, που πιο πάνω μνημονεύεται, ότι αυτό επέβαλλαν τα συμφέροντα της δικαιοσύνης που είναι και ο αποκλειστικός οδηγός για την άσκηση της διακριτικής ευχέρειας του Δικαστηρίου. Λέχθηκαν, επίσης, τα ακόλουθα:

«Ο προσδιορισμός των συμφερόντων της δικαιοσύνης, σε κάθε περίπτωση, είναι έργο σύνθετο. Αντισταθμίζονται, αφενός, οι συνέπειες της παρεκτροπής από τα θέσμια, τα επακόλουθά τους στα δικαιώματα του αντιδίκου και, αφετέρου, οι συνέπειες άρνησης του αιτήματος στα συμφέροντα του αιτητή».

Στην άσκηση της διακριτικής ευχέρειας του Δικαστηρίου προσμέτρησαν τα ακόλουθα: (α) το αίτημα είχε υποβληθεί πριν την ακρόαση της έφεσης, (β) η αντέφεση στρεφόταν κατά της ίδιας απόφασης που αποτελούσε το αντικείμενο της έφεσης, (γ) κανένας λόγος άλλος από το σφάλμα του δικηγόρου δεν επενέργησε στην εμπρόθεσμη καταχώρηση της έφεσης και (δ) δεν υπήρχε αδιαφορία είτε εκ μέρους των ίδιων των εφεσίβλητων, είτε του εκπροσώπου τους στην υποβολή της αντέφεσης. Συνεκτιμώντας όλα τα πιο πάνω το Εφετείο έκρινε ότι το σφάλμα που είχε να κάνει με την γνώση δεν έπρεπε να αφεθεί να ανακόψει το δικαίωμα άσκησης αντέφεσης.

Οι ισχυρισμοί της Αιτήτριας που αφορούν στα πραγματικά γεγονότα επί των οποίων αυτή στηρίζει το αίτημά της δεν έτυχαν σοβαρής αμφισβήτησης από την πλευρά της Καθ' ης η αίτηση. Ο ομνύων την ένορκο δήλωση που υποστηρίζει την ένσταση αρέσθησε σε μια γενικόλογη άρνηση των ισχυρισμών της Αιτήτριας χωρίς να παραθέσει ισχυρισμούς που να αντικρούουν και να κλονίζουν τους δικούς της Αιτήτριας ισχυρισμούς. Επίσης, η πλευρά της Καθ' ης η αίτηση δεν ενεργοποίησε με αίτησή της τους μηχανισμούς εκείνους που παρέχονται από τους Θεσμούς της Πολιτικής Δικονομίας προς την πιο πάνω κατεύθυνση. Όπως με το να αιτηθεί την καταχώρηση συμπληρωματικής ένορκης δήλωσης ή την αντεξέτασή της Αιτήτριας. Με αποτέλεσμα η μαρτυρία της Αιτήτριας ουσιαστικά να παραμείνει αναντίλεκτη.

Κρίνω, επίσης, πειστικό τον ισχυρισμό της Αιτήτριας ότι μετά την είδηση της εισαγωγής της μητέρας της στο Νοσοκομείο και δύο μέρες μετά την είδηση του θανάτου της η Αιτήτρια υπέστη σοκ και κατάθλιψη. Η αντίδραση της Αιτήτριας στο άκουσμα των πιο πάνω ειδήσεων δεν θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως μη αναμενόμενη ή υπερβολική. Αφ' ης στιγμής επρόκειτο για την μητέρα της. Ούτε και θεωρώ ότι το χρονικό διάστημα των 18 ημερών που παρήλθε από τον θάνατο της μητέρας της Αιτήτριας μέχρι τις 10.9.14 που αυτή έδωσε εξουσιοδότηση στον δικηγόρο της να καταχωρήσει την έφεση ήταν υπερβολικό. Είναι φυσικό και αναμενόμενο ότι πήρε κάποιο χρόνο στην Αιτήτρια για να συνέλθει από τον θάνατο της μητέρας της και καταφέρει να ανασυντάξει τις δυνάμεις της. Και ότι μοιραία από τα μέσα του Αυγούστου του 2014 δεν ήταν σε θέση να χειρισθεί την υπόθεσή της και να δώσει οδηγίες στον δικηγόρο της για να προχωρήσει με την καταχώρηση της έφεσης.

Υπό το φως όλων των πιο πάνω δέχομαι τους ισχυρισμούς της Αιτήτριας οι οποίοι εκτίθενται στην ένορκή της δήλωση που υποστηρίζει την υπό κρίση αίτηση.

Το γεγονός ότι η Αιτήτρια αποτάθηκε στον νέο δικηγόρο της περί το τέλος του Ιουλίου του 2014 δεν θεωρώ ότι είναι ιδιαίτερα επιλήψιμο. Αν και κρίνω ότι πράττοντας έτσι η Αιτήτρια δεν ενήργησε με ιδιαίτερη σπουδή αφού συν τοις άλλοις κανένα λόγο δεν κατέδειξε που να δικαιολογεί γιατί κατά το πιο πάνω χρονικό διάστημα παρέμεινε άπρακτη. Έπραξε, όμως, τούτο λίγο πριν το μέσο της προθεσμίας καταχώρησης έφεσης με αποτέλεσμα περί τα τέλη του Ιουλίου να υπάρχει ακόμη αρκετός χρόνος πριν την λήξη της προθεσμίας για να καταχωρηθεί η έφεση. Συγκεκριμένα 20 ολόκληρες ημέρες. Πράγμα που μετριάζει ουσιωδώς το ότι για το πιο πάνω χρονικό διάστημα των 3 εβδομάδων η Αιτήτρια σε καμία ενέργεια δεν προέβη. Ακολούθως, αποτάθηκε στους πρώην δικηγόρους της σύμφωνα με την συμβουλή του νέου δικηγόρου της. Για την ενέργειά της αυτή δεν μπορεί να καταλογισθεί οτιδήποτε το επιλήψιμο στην Αιτήτρια αφ' ης στιγμής αυτή ενήργησε στην βάση συμβουλής του δικηγόρου της. Βεβαίως, δεν μου διαφεύγει ότι αν ο δικηγόρος της Αιτήτριας δεν συμβούλευε την τελευταία να αποταθεί στους πρώην δικηγόρους της σήμερα η Αιτήτρια δεν θα βρισκόταν στην θέση που βρίσκεται. Η έφεση θα καταχωρείτο και θα ήταν και εμπρόθεσμη. Δεν θεωρώ, όμως, ότι η προσφυγή στους πρώην δικηγόρους της Αιτήτριας δεν ήταν ένα ενδεδειγμένο υπό τις περιστάσεις διάβημα αφ' ης στιγμής ο νέος δικηγόρος της Αιτήτριας δεν γνώριζε την υπόθεση και τα χρονικά όρια για καταχώρηση έφεσης στένευαν. Δεν επεξηγεί, όμως, η Αιτήτρια πόσο χρόνο ανάλωσε μέχρι να διαπιστώσει ότι οι πρώην δικηγόροι της δεν ήταν συνεργάσιμοι και γιατί από το τέλος του Ιουλίου που συναντήθηκε με τον δικηγόρο της και μέχρι τα μέσα Αυγούστου που πληροφορήθηκε τα άσχημα νέα για την μητέρα της δεν είχε δώσει οδηγίες στον δικηγόρο της να καταχωρήσει την έφεση. Θα πρέπει, όμως, να σημειωθεί ότι η Αιτήτρια ήταν έτοιμη, όπως ευκρινώς προκύπτει από την ένορκό της δήλωση, να δώσει την εντολή στον δικηγόρο της για να καταχωρήσει εμπρόθεσμα έφεση εκ μέρους της περί τα μέσα του Αυγούστου. Η έφεση είχε ετοιμασθεί πριν την αναχώρηση του δικηγόρου της για διακοπές και ήταν έτοιμη για καταχώρηση. Αυτή είναι το Τεκμήριο 1 που επισυνάπτεται στην ένορκη δήλωση της Αιτήτριας και η έφεση που σύμφωνα με την Αιτήτρια θα καταχωρηθεί αν η υπό κρίση

αίτηση εγκριθεί. Κατά τον χρόνο, όμως, εκείνο πληροφορήθηκε τα δυσάρεστα νέα για την μητέρα της τα οποία και την καθήλωσαν. Σε αυτά προστέθηκε δύο μέρες μετά η είδηση πλέον του θανάτου της μητέρας της. Αν δεν ήταν τα πιο πάνω η Αιτήτρια, όπως από την ένορκή της δήλωση προκύπτει, θα έδινε οδηγίες, εντολή και εξουσιοδότηση στον δικηγόρο της να καταχωρήσει την έφεση εκ μέρους της. Και η έφεση θα ήταν εμπρόθεσμη. Η είδηση, όμως, του θανάτου της μητέρας της αναχαίτισε την όποια εξέλιξη.

Επίσης, από τις 22.8.14, που η Αιτήτρια πληροφορήθηκε τον θάνατο της μητέρας της, μέχρι τις 10.9.14 που η Αιτήτρια έδωσε εντολή στον δικηγόρο της για να καταχωρήσει την έφεση παρήλθαν 18 ημέρες. Όπως και πιο πάνω αναφέρθηκε 18 ημέρες δεν είναι υπερβολικό χρονικό διάστημα για να ανασυντάξει η Αιτήτρια τις δυνάμεις της και να συνέλθει από την πιο πάνω δυσάρεστη είδηση. Διαφορετική προσέγγιση θα ήταν άδικη καθότι θα αγνοούσε τον ανθρώπινο παράγοντα.

Ο συνήγορος της Αιτήτριας δεν έχασε ευκαιρία και καταχώρησε την προηγούμενη αίτηση την αμέσως επόμενη ημέρα. Προφανώς για να μην χάνει χρόνο δεν ανέμενε την Αιτήτρια να επιστρέψει από την Αγγλία για να υπογράψει την ένορκη δήλωση που συνόδευε την προηγούμενη αίτηση. Την ένορκη δήλωση την ορκίσθηκε ο ίδιος. Την απέσυρε, όμως, στις 3.10.14 όταν από την Ένσταση που καταχωρήθηκε στην προηγούμενη αίτηση έγινε αντιληπτό ότι οι ισχυρισμοί του περί ασθενείας της μητέρας της Αιτήτριας και του θανάτου της αμφισβητούνταν και, μάλιστα, έντονα από την πλευρά της Καθ' ης η αίτηση. Ο δικηγόρος της Αιτήτριας θεώρησε ότι αφ' ης στιγμής η Καθ' ης η αίτηση δεν πείθονταν από τους δικούς του ισχυρισμούς θα ήταν καλύτερο να αποσύρει την προηγούμενη αίτηση και να καταχωρήσει παρόμοια αίτηση η οποία να στηρίζεται σε ένορκη δήλωση της ίδιας της Αιτήτριας, η οποία έχει προσωπική γνώση των γεγονότων, και στην οποία να επισυνάπτονται τα απαραίτητα, όπως είναι και η θέση των Καθ' ων η αίτηση, έγγραφα τα οποία και καταδεικνύουν τον

θάνατο της μητέρας της. Μια τέτοια ενέργεια δεν θα μπορούσε να χαρακτηριστεί αδικαιολόγητη υπό το φως των δοσμένων περιστάσεων.

Η υπό κρίση αίτηση καταχωρήθηκε εν τέλει στις 23.10.14, ήτοι 20 ημέρες μετά την απόσυρση της προηγούμενης αίτησης. Από την ένορκό της δήλωση που υποστηρίζει την υπό κρίση αίτηση συνάγεται ευκρινώς ότι η Αιτήτρια επέστρεψε στην Κύπρο κοντά στον χρόνο που αυτή υπέγραψε την ένορκη δήλωση. Ενδεικτική είναι η δήλωσή της ότι αυτή υπέγραψε την ένορκη δήλωση που υποστηρίζει την υπό κρίση αίτηση τώρα που βρίσκεται πίσω στην Κύπρο. Κάτι το οποίο ενισχύεται και από το γεγονός ότι η ειδοποίηση με την οποία γνωστοποιείται στο Δικαστήριο ότι η Αιτήτρια εκπροσωπείται από τους νέους δικηγόρους της και η οποία συνοδεύεται από διοριστήριο Ενάγοντα υπογραμμένο από την Αιτήτρια και βρίσκεται στον φάκελο της υπόθεσης φέρει ημερομηνία 23.10.14, ήτοι την ίδια ημερομηνία που φέρει και η υπό κρίση αίτηση. Ενδεικτική επί του προκειμένου είναι, επίσης, και η δήλωση στην οποία προέβη η ευπαίδευτη συνήγορος της Αιτήτριας στην αγόρευσή της σχολιάζοντας την προαναφερόμενη δήλωση της Αιτήτριας. Επικαλούμενη την ένορκη δήλωση της Αιτήτριας η ευπαίδευτη συνήγορος υπέδειξε ότι η Αιτήτρια υπέγραψε την ένορκη δήλωση που υποστηρίζει την υπό κρίση αίτηση μόλις επέστρεψε στην Κύπρο. Επομένως, τίθεται θέμα γιατί η Αιτήτρια καθυστέρησε να επιστρέψει στην Κύπρο από την Αγγλία και δη από τις 3.10.14 που η προηγούμενη αίτηση αποσύρθηκε. Η Αιτήτρια δίνει κάποια εξήγηση γι' αυτό στην ένορκό της δήλωση που υποστηρίζει την υπό κρίση αίτηση. Ισχυρίζεται ότι συνέτρεχε η ανάγκη για την εξασφάλιση των εγγράφων που επισυνάπτει ως Τεκμήρια 2 και 2Α στην ένορκό της δήλωση. Μόνο που δεν ανέφερε πότε εξασφάλισε τα εν λόγω έγγραφα. Δέχομαι, ότι χρειάστηκε κάποιος χρόνος για να ετοιμασθούν τα εν λόγω έγγραφα. Όφειλε, όμως, η Αιτήτρια να αναφέρει πότε τα εξασφάλισε για να μπορεί το Δικαστήριο να κρίνει αν ολιγώρησε να επιστρέψει στην Κύπρο αφότου τα εξασφάλισε με δεδομένο ότι εκκρεμούσε η έφεσή της.

Όπως και ενωρίτερα αναφέρθηκε ο κυρίαρχος παράγοντας κατά την άσκηση της διακριτικής ευχέρειας του Δικαστηρίου είναι τα συμφέροντα της δικαιοσύνης. Παρατίθενται τα στοιχεία που καλείται το Δικαστήριο να εξισορροπήσει υπό το φως της ανάλυσης που έτυχαν ανωτέρω. Επενεργούντα προς όφελος της Αιτήτριας κρίνω πως είναι τα ακόλουθα:

1. η Αιτήτρια δεν ολιγώρησε σε μεγάλο βαθμό για να αποταθεί στον νέο δικηγόρο της μετά την έκδοση της απόφασης
2. η Αιτήτρια από το τέλος Ιουλίου μέχρι τα μέσα Αυγούστου σπατάλησε κάποιο χρόνο για να έρθει σε επαφή με τους πρώην δικηγόρους της σύμφωνα με την συμβουλή που έτυχε από τον νέο της δικηγόρο
3. η Αιτήτρια ήταν έτοιμη στα μέσα του Αυγούστου να δώσει οδηγίες στον νέο δικηγόρο της για να καταχωρήσει εμπρόθεσμα έφεση εκ μέρους της
4. η δυσάρεστη είδηση για την υγεία της μητέρας της την οποία και πληροφορήθηκε περί τα μέσα του Αυγούστου είχε ως αποτέλεσμα η Αιτήτρια να πάθει σοκ και να πέσει σε κατάθλιψη με αποτέλεσμα να μην είναι σε θέση να χειρισθεί τις υποθέσεις της περιλαμβανομένης και της έφεσης. Αυτή δε ανέκοψε την εκδήλωση της πρόθεσης της Αιτήτριας περί τα μέσα του Αυγούστου να δώσει οδηγίες στον δικηγόρο της να καταχωρήσει έφεση εκ μέρους της με αποτέλεσμα η προθεσμία για καταχώρηση έφεσης να παρέλθει χωρίς η Αιτήτρια να δώσει τις εν λόγω οδηγίες
5. η είδηση του θανάτου της μητέρας της Αιτήτριας πρόσθεσε στην ήδη άσχημη ψυχοπνευματική κατάσταση στην οποία είχε ήδη περιέλθει η Αιτήτρια μετά το άκουσμα της είδησης για εισαγωγή της μητέρας στο νοσοκομείο με αποτέλεσμα αυτή να μην ήταν σε θέση να επικοινωνήσει με τον δικηγόρο της ώστε αυτός σύντομα μετά την εκπνοή της

προθεσμίας να υποβάλει αίτηση για παράταση του χρόνου καταχώρησης έφεσης

6. η Αιτήτρια άρχισε να συνέρχεται από το σοκ 18 ημέρες μετά την είδηση του θανάτου της μητέρας της, οπότε και έδωσε οδηγίες στον δικηγόρο της να καταχωρήσει έφεση εκ μέρους της
7. την επομένη ο δικηγόρος της Αιτήτριας καταχώρησε την προηγούμενη αίτηση
8. οι συνέπειες από την άρνηση του αιτήματος στην Αιτήτρια θα είναι δυσμενείς
9. δεν μου διαφεύγει ότι η ένσταση της Καθ' ης η αίτηση δεν επικεντρώνεται μόνο στις αντικειμενικές επιπτώσεις από την ανατροπή της τελεσιδικίας που θα επιφέρει η παράταση της προθεσμίας για την υποβολή έφεσης. Η Καθ' ης η αίτηση ισχυρίζεται, επίσης, ότι τυχόν έγκριση του αιτήματος θα επηρεάσει και τα δικαιώματά της στην ταχεία απονομή της δικαιοσύνης. Η θέση αυτή δεν είναι, όμως, ισχυρή. Η προθεσμία καταχώρησης έφεσης έληξε στις 20.8.14 και η υπό κρίση αίτηση καταχωρήθηκε στις 23.10.14, ήτοι δύο μήνες μετά. Δύο μήνες δεν θεωρώ ότι θα παραβιάσουν τα δικαιώματά της Καθ' ης η αίτηση στην ταχεία απονομή της δικαιοσύνης ή την διάγνωση των δικαιωμάτων της εντός εύλογου χρόνου. Επίσης, δεν προβλήθηκε οποιοσδήποτε ισχυρισμός ότι μετά την εκπνοή του χρόνου για την άσκηση έφεσης η Καθ' ης η αίτηση προέβη με έρεισμα την τελεσιδικία σε οποιοσδήποτε ενέργειες που δεν δύνανται να αναστραφούν.

Από την άλλη, τα στοιχεία εκείνα που κατά την κρίση μου επενεργούν αρνητικά για την Αιτήτρια είναι τα ακόλουθα:

1. η Αιτήτρια δεν δικαιολόγησε γιατί από το τέλος Ιουλίου μέχρι τα μέσα του Αυγούστου του 2014 που πληροφορήθηκε την εισαγωγή της μητέρας της στο Νοσοκομείο δεν έδωσε οδηγίες στον δικηγόρο της για να καταχωρήσει έφεση εκ μέρους της
2. η Αιτήτρια δεν ανέφερε πόσος χρόνος σπαταλήθηκε προτού διαπιστώσει ότι οι πρώην δικηγόροι της δεν ήταν συνεργάσιμοι
3. η Αιτήτρια δεν ανέφερε πότε εξασφάλισε τα έγγραφα που επισυνάπτει στην ένορκή της δήλωση ως Τεκμήρια 2 και 2Α με αποτέλεσμα να μην μπορεί το Δικαστήριο να κρίνει αν ολιγώρησε να επιστρέψει στην Κύπρο από την Αγγλία αφότου τα εξασφάλισε. Κατά συνέπεια, δεν έδωσε οποιαδήποτε δικαιολογία γιατί ενώ εκκρεμούσε το ζήτημα της έφεσής της δεν επέστρεψε στην Κύπρο από την Αγγλία σύντομα μετά την απόσυρση της προηγούμενης αίτησης με αποτέλεσμα μεταξύ της απόσυρσης της προηγούμενης αίτησης και της καταχώρησης της υπό κρίση αίτησης να αφήσει να παρέλθουν 20 ημέρες.

Όπως η Νομολογία που πιο πάνω υποδείχθηκε υποστηρίζει η δικαιοδοσία του Δικαστηρίου για την παράταση της προθεσμίας για την υποβολή έφεσης δεν υπόκειται σε περιορισμούς. Είναι απεριόριστη, δηλαδή, δεν αποκλείεται ο συνυπολογισμός οποιουδήποτε γεγονότος στην κρίση του αιτήματος, και η άσκηση της εξαρτάται αποκλειστικά από τα ιδιαίτερα περιστατικά της κάθε υπόθεσης και συναρτάται με τα συμφέροντα της δικαιοσύνης. Τα συμφέροντα της δικαιοσύνης είναι έννοια σύνθετη και πολυδιάστατη, συνυφασμένη με το σύνολο των αρχών του δικαίου και τα ιδιαίτερα γεγονότα της κάθε υπόθεσης. Τα γεγονότα της κάθε υπόθεσης διαδραματίζουν κυριαρχικό ρόλο στην άσκηση της διακριτικής εξουσίας του Δικαστηρίου.

Εξισορροπώντας τα στοιχεία εκείνα που συνηγορούν προς όφελος της Αιτήτριας, από την μια, με τα στοιχεία εκείνα που επενεργούν αρνητικά για την υπό κρίση

αίτηση, από την άλλη, κρίνω ότι η πλάστιγγα γέρνει στα πρώτα. Η οποιαδήποτε αδιαφορία που επέδειξε η Αιτήτρια για τα θέσμια δεν είναι σε βαθμό και έκταση που υπονομεύει το θεσμικό πλαίσιο επίκλησης των δικαιοδοσιών του Δικαστηρίου και, επομένως, δεν διαδραματίζει καθοριστικό ρόλο στην άσκηση της διακριτικής του εξουσίας. Τα στοιχεία δε εκείνα που συνηγορούν προς όφελος της Αιτήτριας αντισταθμίζουν τις οποιεσδήποτε δυσμενείς επιπτώσεις στα συμφέροντα της Καθ' ης η αίτηση, ενώ την ίδια στιγμή τα στοιχεία εκείνα που επενεργούν αρνητικά για την υπό κρίση αίτηση δεν μεταβάλλουν ουσιαδώς τα κρίσιμα γεγονότα για την άσκηση της διακριτικής μου ευχέρειας. Το συμφέρον της δικαιοσύνης αποτιμώμενο στο πλαίσιο των περιστατικών της κρινόμενης υπόθεσης αποτελεί την συνισταμένη για την άσκηση της διακριτικής μου ευχέρειας υπέρ του αιτήματος.

Συνεπώς οι λόγοι ένστασης υπό παραγράφους 3, 4 και 6-11 δεν ευσταθούν.

Αναφέρονται, επίσης, τα ακόλουθα σε σχέση με τον έκτο λόγο ένστασης. Με τον λόγο αυτό προβάλλεται η θέση ότι τυχόν έγκριση του αιτήματος θα επιβαρύνει την Καθ' ης η αίτηση με επιπρόσθετα έξοδα αφού θα αναγκασθεί να διορίσει δικηγόρους για την εκπροσώπησή της στην έφεση. Αναφορά στο υπό συζήτηση ζήτημα γίνεται στην ένορκο δήλωση που υποστηρίζει την ένσταση με διαφορετικό, όμως, θα πρέπει να λεχθεί, πνεύμα με το οποίο διανθίζεται ο υπό συζήτηση λόγος ένστασης και που είναι ότι ο διορισμός δικηγόρων στην έφεση και η ως εξ' αυτού προκύπτουσα δημιουργία δικηγορικών εξόδων στους αντιδίκους αποτελεί παράμετρο που θα πρέπει να συνυπολογισθεί από το Δικαστήριο στην άσκηση της διακριτικής του ευχέρειας να παρατείνει τον χρόνο καταχώρησης έφεσης. Στην ένορκο δήλωση που υποστηρίζει την ένσταση και συγκεκριμένα στην παράγραφο 17 το ζήτημα θίγεται σε σχέση με τα έξοδα που θα πρέπει να επιδικασθούν και με τον ενόρκως δηλούντα να υποστηρίζει ότι ανεξαρτήτως της τύχης της υπό κρίση αίτησης αυτά θα πρέπει να επιδικασθούν υπέρ της Καθ' ης η αίτηση, μεταξύ άλλων, για τον λόγο ότι τυχόν έγκριση της υπό κρίση αίτησης θα συνεπάγεται οικονομική ζημιά για την Καθ' ης η αίτηση

«... αφού θα χρειασθούν Δικηγορικές Υπηρεσίες ...». Συνεπώς η εν λόγω θέση δεν υποστηρίζεται από μαρτυρία. Και συνεπώς δεν παρέχεται περιθώριο για εξέτασή της. Παρόλα αυτά σημειώνεται ότι το ότι παράταση της προθεσμίας καταχώρησης έφεσης συνεπάγεται τον διορισμό δικηγόρων από τους αντίδικους για τους σκοπούς της έφεσης και, κατ' επέκταση, την πρόκληση δικηγορικών εξόδων στην άλλη πλευρά ουδέποτε σύμφωνα με την Νομολογία αποτέλεσε παράμετρο σχετική με την άσκηση της διακριτικής εξουσίας του Δικαστηρίου.

Διαφωνώ, επίσης, με τον ισχυρισμό που προβάλλεται στην ένορκο δήλωση που υποστηρίζει την ένσταση ότι η Αιτήτρια αρκέσθηκε στην προβολή ισχυρισμών χωρίς αυτοί να επιβεβαιώνονται από οποιοδήποτε στοιχείο ή τεκμήριο. Θεωρώ δε ότι τα όσα πιο πάνω αναφέρθηκαν κατά την άσκηση της διακριτικής μου ευχέρειας απαντούν επαρκώς σε αυτόν.

Στην ένορκο δήλωση που υποστηρίζει την ένσταση προβάλλεται, επίσης, η θέση ότι το ότι ο δικηγόρος της Αιτήτριας θα απουσίαζε για διακοπές δεν αποτελεί σοβαρό λόγο για την παρατηρηθείσα καθυστέρηση. Η υπόθεση μπορούσε να ανατεθεί σε άλλο δικηγόρο του γραφείου του ή σε άλλους δικηγόρους ή δικηγορικά γραφεία. Θα σχολιάσω την πιο πάνω θέση παρά το ότι αυτή δεν συγκαταλέγεται στους λόγους ένστασης. Με την ένορκο δήλωση της Αιτήτριας η απουσία του δικηγόρου της Αιτήτριας για διακοπές δεν συνδέεται με την εκπνοή της προθεσμίας για καταχώρηση της έφεσης. Τουναντίον, σε αυτήν αναφέρεται ότι ο δικηγόρος της Αιτήτριας είχε ετοιμάσει την έφεση πριν φύγει για διακοπές. Επίσης, στην ένορκο δήλωση της Αιτήτριας δεν υπάρχει οποιοσδήποτε ισχυρισμός ότι ο λόγος που η Αιτήτρια δεν είχε αποταθεί ενωρίτερα στον δικηγόρο της, αφότου συνάντησε αυτόν για πρώτη φορά περί τα τέλη του Ιουλίου του 2014, και εν πάση περιπτώσει πριν τα μέσα του Αυγούστου ήταν γιατί ο δικηγόρος της εξακολουθούσε να βρίσκεται σε διακοπές. Εύρημα, επομένως, προς την πιο πάνω κατεύθυνση θα βασιζόταν σε εικασία και υπόθεση.

Αναφορικά με τον δεύτερο λόγο ένστασης αναφέρονται τα ακόλουθα. Θα πρέπει ευθύς εξ' αρχής να σημειωθεί ότι η προηγούμενη αίτηση αποσύρθηκε από τον συνήγορο της Αιτήτριας και ως εκ τούτου απερρίφθη από το Δικαστήριο άνευ βλάβης του δικαιώματος καταχώρησης νέας. Οι λόγοι δε που συνηγόρησαν προς απόσυρσή της αποκαλύπτονται στην ένορκο δήλωση της Αιτήτριας και έχουν ενωρίτερα αναφερθεί. Η προηγούμενη αίτηση καταχωρήθηκε προς αποφυγή καθυστέρησης στην υποβολή του αιτήματος και με την ελπίδα ότι η Καθ' ης η αίτηση θα πείθονταν για τον ισχυρισμό που αφορούσε στον θάνατο της μητέρας της Αιτήτριας. Η Καθ' ης η αίτηση δεν πείσθηκε, όμως. Με την ένορκο δήλωση που συνόδευε την ένσταση οι ισχυρισμοί περί ασθενείας και θανάτου της μητέρας της Αιτήτριας αμφισβητούνταν από την Καθ' ης η αίτηση. Υπό το φως των δοσμένων περιστάσεων ο δικηγόρος της θεώρησε ορθό να προβεί σε απόσυρση της προηγούμενης αίτησης και σε καταχώρηση νέας με ενόρκως δηλούσα την Αιτήτρια, η οποία έχει προσωπική γνώση των επικαλούμενων γεγονότων, και στην οποία επισυνάπτονται έγγραφα που αποδεικνύουν σύμφωνα και με την Καθ' ης η αίτηση τους ισχυρισμούς στους οποίους η Αιτήτρια βασίζει το αίτημά της. Όπερ και έγινε. Υπό το φως όλων των πιο πάνω δεν θεωρώ ότι η καταχώρηση της υπό κρίση αίτησης αποτελεί κατάχρηση της δικαστικής διαδικασίας.

Με τον δεύτερο λόγο ένστασης προβάλλεται, επίσης, η θέση ότι οι δικηγόροι της Αιτήτριας άφησαν να παρέλθει ένα χρονικό διάστημα 20 ημερών χωρίς να καταχωρήσουν την υπό κρίση αίτηση. Με την ένορκο δήλωση που υποστηρίζει την ένσταση η θέση αυτή εμπλουτίζεται με τους ισχυρισμούς ότι τα πιστοποιητικά που παρουσιάζονται στα πλαίσια της υπό κρίση αίτησης θα μπορούσαν να αποσταλούν μέσω τηλεομοιότυπου και ότι η αίτηση ήταν ήδη έτοιμη αφού είχε προηγηθεί η καταχώρηση της προηγούμενης αίτησης. Θα πρέπει να λεχθεί ότι η θέση αυτή αγνοεί, όπως ευκρινώς συνάγεται από την ένορκο δήλωση της Αιτήτριας που την υποστηρίζει, ότι για την καταχώρηση της υπό κρίση αίτησης και για τους λόγους που επεξηγούνται στην ένορκο δήλωση

της Αιτήτριας και που πιο πάνω αναφέρθηκαν αναμένετο η επιστροφή της Αιτήτριας από την Αγγλία. Ωστε η αίτηση να συνοδεύεται από δική της ένορκο δήλωση. Αν οι δικηγόροι της Αιτήτριας θεωρούσαν ότι θα ήταν προς το συμφέρον της Αιτήτριας να καταχωρηθεί αίτηση που να μην συνοδεύεται από ένορκο δήλωση της Αιτήτριας δεν θα υπήρχε λόγος να αποσύρουν την προηγούμενη αίτηση. Η ενέργεια δε των δικηγόρων της Αιτήτριας να προβούν σε απόσυρση της προηγούμενης αίτησης, η οποία, όπως και πιο πάνω αναφέρθηκε, καταχωρήθηκε προς αποφυγή καθυστέρησης στην υποβολή του αιτήματος, και να καταχωρήσουν αίτηση η οποία να συνοδεύεται από ένορκο δήλωση της Αιτήτριας δεν κρίνεται ως λανθασμένη ενέργεια. Τουναντίον, είναι μια ενέργεια που προωθεί τα συμφέροντα της πελάτιδός τους. Αναφορικά με το μέγεθος του χρόνου που παρήλθε από την απόσυρση της προηγούμενης αίτησης μέχρι την καταχώρηση της υπό κρίση αίτησης, αυτό συνυπολογίσθηκε στην άσκηση της διακριτικής μου ευχέρειας ως ανωτέρω υποδείχθηκε.

Συνεπώς ο δεύτερος λόγος ένστασης δεν ευσταθεί.

Αναφορικά με τον πέμπτο λόγο ένστασης υποδεικνύεται η υπόθεση Ελένη Γεωργίου Βούρια ν. Ευδοκίας Χριστοφόρου Δασκάλου (1993) 1 ΑΑΔ 808, που πιο πάνω μνημονεύεται, στην οποία λέχθηκε, μεταξύ άλλων, ότι η αποκάλυψη των λόγων της έφεσης δεν αποτελεί προϋπόθεση για την παράταση της προθεσμίας για την υποβολή έφεσης και, κατ' επέκταση, δεν αποτελεί παράγοντα που διέπει την άσκηση της διακριτικής εξουσίας του Δικαστηρίου. Συνεπώς ο πέμπτος λόγος ένστασης δεν ευσταθεί.

Στην ένορκο δήλωση που υποστηρίζει την υπό κρίση αίτηση η Αιτήτρια αναφέρει ότι είναι διατεθειμένη να καταβάλει όλα τα έξοδα που προκλήθηκαν από υπαιτιότητά της και να συμμορφωθεί με όρους που θα επιβάλει το Δικαστήριο. Θα συμφωνήσω με τον τελευταίο λόγο ένστασης ότι η παράταση του χρόνου καταχώρησης έφεσης δεν χορηγείται υπό την αίρεση καταβολής εξόδων παρά το ότι η αντίστοιχη θέση που προβάλλεται στην ένορκο δήλωση που υποστηρίζει την

ένσταση είναι εντελώς αντίθετη. Τέτοια εξουσία δεν προνοείται από την Δ.35, θ.2 των Θεσμών της Πολιτικής Δικονομίας από την οποία το Δικαστήριο αντλεί την εξουσία να παρατείνει τον χρόνο καταχώρησης έφεσης και δεν υπαγορεύεται από την Νομολογία. Όροι επιβάλλονται από το Δικαστήριο όταν παραχωρείται στο Δικαστήριο εξουσία για την επιβολή όρων. Κρίνω, επίσης, ότι θα ήταν αντισυνταγματική η έγκριση της υπό κρίση αίτησης υπό όρους στην βάση της εισήγησης της Αιτήτριας. Καθότι η εν λόγω εισήγηση δεν διανθίζεται από το πνεύμα εκείνο που διέπει τον σκοπό που η καταβολή εξόδων ως όρο για την έκδοση ενός διατάγματος συνήθως προάγει. Από την ένορκη δήλωση της Αιτήτριας προκύπτει ότι η πρόταση της για επιβολή όρων γίνεται με σκοπό όπως αυτή συνυπολογισθεί από το Δικαστήριο κατά την άσκηση της διακριτικής του εξουσίας να παρατείνει την προθεσμία. Σύμφωνα, όμως, με την Νομολογία αυτό δεν αποτελεί παράγοντα που λαμβάνεται υπόψη, στην προκειμένη δε περίπτωση η διακριτική εξουσία του Δικαστηρίου ασκήθηκε χωρίς να συνυπολογισθεί η πρόταση αυτή της Αιτήτριας, αλλά εντός του εύρους της εξουσίας που χορηγείται στο Δικαστήριο από την Δ.35, θ.2 των Θεσμών της Πολιτικής Δικονομίας και την Νομολογία. Το ότι η Αιτήτρια είναι διατεθειμένη να συμμορφωθεί με όρους δεν προσθέτει στην εξουσία του Δικαστηρίου. Συνεπώς, θα εγκρίνω την υπό κρίση αίτηση και θα εκδώσω το αιτούμενο διάταγμα χωρίς να επιβάλω οποιουσδήποτε όρους.

Αναφορικά με τα έξοδα δεν θεωρώ ορθό και δίκαιο στην βάση του αποτελέσματος να καταδικάσω την Καθ' ης η αίτηση σε αυτά. Και αυτό γιατί ό,τι ώθησε την υποβολή της υπό κρίση αίτησης ήταν η μη συμμόρφωση στην προθεσμία που προνοεί η Δ.35, θ.2 των Θεσμών της Πολιτικής Δικονομίας και η ως εξ' αυτής προκύπτουσα υπαιτιότητα της Αιτήτριας. Για τον λόγο αυτό ακριβώς κρίνω σκόπιμο και ορθό να τα επιδικάσω υπέρ της Καθ' ης η αίτηση. Ενδεικτικό είναι το ακόλουθο απόσπασμα από την απόφαση του Εφετείου στην **Πολιτική Αίτηση 214/13**, ημερομηνίας **15.10.14**:

«Με όλο το σεβασμό οι πιο πάνω προσεγγίσεις δεν μας βρίσκουν σύμφωνους. Συνεκτιμώντας όλα τα γεγονότα που τέθηκαν ενώπιόν μας και

ισοζυγίζοντας τα εκατέρωθεν δικαιώματα, κρίνουμε ότι το αίτημα είναι δικαιολογημένο. Δεν εντοπίζουμε αδιαφορία μοιραίας μορφής εκ μέρους της Αιτήτριας. Τα προβλήματα που προέκυψαν λόγω της οικονομικής διαφοράς με τους προηγούμενους δικηγόρους της, η συνακόλουθη αδυναμία στην εξασφάλιση του φακέλου της υπόθεσης, αλλά και η άμεση αντίδραση προς αναζήτηση θεραπείας παράτασης του χρόνου αμέσως μετά το διορισμό νέων δικηγόρων, είναι στοιχεία που συνηγορούν υπέρ της άποψης ότι η πλευρά της Αιτήτριας ενήργησε χωρίς οποιαδήποτε καθυστέρηση που να φανερώνει αδιαφορία ως προς την δικαστική κάλυψη των όποιων δικαιωμάτων της. Η συνακόλουθη εκτροπή από την αρχή της τελεσιδικίας δεν προκαλεί οποιαδήποτε ανεπανόρθωτη ζημιά στην αντίδικη πλευρά. Κάτι τέτοιο δεν τεκμηριώθηκε. Θεωρούμε ότι η επιδίκαση των εξόδων της διαδικασίας, τα οποία οφείλονται αποκλειστικά στην παράλειψη της Αιτήτριας να συμμορφωθεί με τη Δ.35 θ. 2, είναι υπό τις συνθήκες ικανοποιητική θεραπεία για τους Καθ' ων η αίτηση».

Συνακόλουθα εκδίδεται διάταγμα με το οποίο παρατείνεται ο χρόνος καταχώρησης Ειδοποίησης Έφεσης στην απόφαση του Επαρχιακού Δικαστηρίου Πάφου που εκδόθηκε στις 9.7.14 στην πιο πάνω αγωγή για περίοδο 10 ημερών από σήμερα.

Τα έξοδα της αίτησης επιδικάζονται υπέρ της Εναγόμενης / Καθ' ης η αίτηση και εναντίον της Ενάγουσας / Αιτήτριας όπως αυτά θα υπολογισθούν από τον Πρωτοκολλητή και θα εγκριθούν από το Δικαστήριο.

(Υπ.)

Π. Μιχαηλίδης, Ε. Δ.

Πιστό Αντίγραφο

Πρωτοκολλητής

Αναφορά: Παράταση χρόνου καταχώρησης έφεσης
Subject: Civil / Other Actions / Interim